

KAJAKKLUBBEN SØNDERSTRAND

*1927 * 1957*

KAJAKKLUBBEN SØNDERSTRAND

*1927 * 1957*

VED
KNUD KRISTENSEN

KØBENHAVN 1957

FREDERIKSHOLMS BOGTRYKKERI

Forord

30 år er gået siden en lille skare kajakroere fra badeanstalten Sønderstrand i 1927 sluttede sig sammen og stiftede KAJAKKLUBBEN SØNDERSTRAND. Fra en beskedent begyndelse, arbejdede klubben sig i løbet af ganske få år frem til en pæn position blandt de danske kajakroere, og allerede 3 år efter starten var klubbens kajakroere blevet så dygtige, at det første danmarksmester skab kunne hjemføres.

Siden da har der været nedgangs- og opgangsperioder, som det næsten altid er tilfældet i en idrætsklub. Ved 25 års jubilæet i 1952 samlede medlemmerne alle kræfterne om bygning af nyt klub- og bådhus. Denne opgave var så stor, at der ikke var tid til at fejre jubilæum, og man enedes om at vente med at feste, til byggeriet var overstået. Men i 30 året for klubbens stiftelse har Sønderstrand taget revanche for de manglende festligheder i 1952, og dette skrifts fremkomst er et led heri.

Mange har hjulpet til med at gøre indholdet så varieret og fyldestgørende som muligt. En speciel tak vil jeg gerne rette til formanden for Dansk Kano og Kajak Forbund, Robert Kristensen, og formanden for Københavns Kajak Kreds, Einar J. Nielsen, for de smukke hilsener til vor klub. Også ved udarbejdelsen af afsnittet om klubbens historie har Robert Kristensen ydet god støtte, og det samme gælder Kaj Madsen, Bente Vedel og Anker Hansen. Initiativet til udgivelsen kommer fra Ole Vedel, som sammen med Johannes Handberg, Preben Omdal, Bjarne Andersen og Leif Jørgensen har udført et stort og prisværdigt arbejde. Jeg takker alle for den interesse, der er lagt for dagen ved løsningen af opgaven, og ikke mindst hjertelig skal takken være til vore annoncører, uden hvis bistand dette skrift aldrig ville have set dagens lys.

Indholdet omfatter en kortfattet oversigt over de forløbne 30 år. Desværre har det kun været muligt at få bidrag fra 4 af de 13 formænd, klubben ialt har haft. Dertil kommer, at klubbens forhandlingsprotokol for den første snes år ikke mere findes, hvorfor det har været nødvendigt at skrive en hel del afsnit udelukkende efter hukommelsen. Det er naturligvis begrænset, hvad jeg har kunnet erindre fra tider, der ligger 25 sæsoner tilbage, for slet ikke at tale om den del af stoffet, der omhandler de allerførste år, hvor jeg har måttet støtte mig til mundtlige beretninger, som jeg hørte de første år, jeg var medlem af klubben. Det er derfor næppe lykkedes at undgå, at mangler og fejl hist og her

har sneget sig ind, hvor grundigt jeg end har bestræbt mig for at gå til værks, men jeg håber på læsernes overbærenhed — også på dette punkt.

Det har været en interessant opgave at skrive om klubbens liv i de forløbne 30 år. Mange episoder fra »gamle dage« er dukket frem i erindringen og har fremkaldt en mængde kære minder. Morsomt har det været at følge de skiftende generationer af ungdom, der er kommet i klubben, og glædeligt at se, hvordan klublivet har præget de unge i en heldig retning, givet dem ansvarsbevidsthed, fællesfølelse og udviklet lederegenskaber hos dem, der har påtaget sig et arbejde i bestyrelsen.

Læderjakkeuroligheder har sat sit præg på gadebilledet i København i 1957. Sønderstrand er desværre ikke gået ram forbi af denne svøbe. Nogle aftener er klubben blevet omringet af et halvt hundrede larmende læderjakker på knallerter, som forsøgte at trænge ind i klubben med vold for at provokere uroligheder. Indbrud og hærværk forekommer desværre efterhånden næsten hver måned, og alt dette tærer hårdt på klubbens kræfter, bestyrelsens energi og medlemmernes økonomi.

Jeg synes, at vi »gamle« medlemmer, som har haft så mange gode timer i Sønderstrand, har en vis forpligtelse til at hjælpe klubben, ikke mindst nu, hvor det arbejde, der udføres af bestyrelsen, er så stort og til gavn for så mange. Hvis forhenværende medlemmer ved at gennemlæse de følgende sider får lyst til igen at samles i Kajakklubben Sønderstrand — ikke som aktive, men tilknyttet klubben som passive medlemmer, der eventuelt slutter sig sammen og danner en forening, der passende kunne hedde »Kajakklubben Sønderstrands Venner« — da vil meget være vundet for klubben; og jeg tror bestemt ikke, »de forhenværende« vil komme til at kede sig, når minderne skal genopfriskes ved sammenkomsterne.

November 1957.

Hvad er meningen med en kajakklub?

Ja, det er vel meningen, at den skal være et sted, hvor medlemmerne kan dyrke kajakroning og fordrive fritiden på en fornøjelig og sund måde.

Det må vist siges at være et meget fornuftigt svar, om end ikke særlig udtømmende.

Klubber under Dansk Kano og Kajak Forbund er små samfund på gennemsnitligt et halvt hundrede medlemmer og med eget klubhus. Det giver klubberne et ansvar over for medlemmerne, fordi disse tilbringer en endog meget stor del af fritiden i klubben, ja, for mange bliver den et andet hjem. Derfor går klubbens opgave langt videre end blot til at adsprede medlemmerne og dygtiggøre dem i kajakroning.

Medlemmerne bliver præget af deres klub, af den moralkodex, der hersker i klubben, med hensyn til hvad man kan og ikke kan, hvad der bliver anset for fair og unfair o. s. v. På den baggrund må en kajakklubs første opgave blive at opdrage medlemmerne til gode samfundsborgere. Derfor er det mig en særlig glæde, at bringe Sønderstrand en hilsen ved denne lejlighed, fordi jeg ved, at klubben har løst opgaven med at uddanne gode samfundsborgere og løst den godt. Gennem årene har jeg set, hvordan de skiftende bestyrelser har indprentet roerne den evigt gyldige sætning: Tab og vind med samme sind, jeg har set, hvordan man altid i klubben har taget godt imod nye medlemmer, så at de hurtig kunne »falde til« i kammeratskabet, og jeg har lagt mærke til, hvor meget klubben har gjort for de helt unge medlemmer, hvis økonomiske midler er omvendt proportionalt med deres appetit på kajakporten. Min hilsen til Sønderstrand skal være: fortsæt ad dette spor til ære for kajakidrætten og til gavn for kajakungdommen.

Robert Kristensen Formand
for Dansk Kano og Kajak Forbund.

Når jeg som formand for Københavns Kajak Kreds og som gammel ven af Sønderstrand er blevet opfordret til at skrive et par ord i anledning af, at klubben har passeret de 30 år, er det mig en stor glæde at efterkomme denne opfordring. Jeg har kendt KS og adskillige af dens medlemmer næsten fra klubbens start, og flere af disse mere eller mindre forhenværende samt nuværende pagajsvingere betragter jeg stadig som mine venner.

Fra tidligere tider ser vi ældre kajakroere med glæde tilbage til mange gode jub-stævner ude ved den gamle hyggelige klub på Slusedæmningen, et arrangement, der blev sat i gang ved klubbens 10 årige beståen. — Samme sted gjorde man som regel holdt og hyggede sig lidt på vejen Amager rundt, en tur vi alle gjorde ret jævnligt.

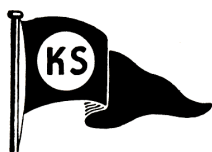
Fra den tid mindes man også klubbens kendte kaproere, der i lang tid forstod at holde sig i toppen af dansk kajaksport og hjemførte adskillige danmarksmester skaber.

Da det gamle klubhus til sidst var så faldefærdigt, at det nødvendigvis måtte udskiftes, kom der nogle hårde år for klubben, men ved stædigt sammenhold af klubbens medlemmer og støtte fra flere ældre medlemmer samt økonomisk hjælp fra Københavns Idrætspark, lykkedes det heldigvis KS ikke blot ved egen hjælp at bygge en ny dejlig klub, men samtidig at holde sammen på medlemsstaben og også få denne til at vokse ganske betydeligt. — Der er noget i sol og måne, der tyder på, at klubben nu går en opgangsperiode i møde. — En energisk ledelse — en medlemsskare, der står fast om den nye dejlige klub — med godt kammeratskab og med kaproere, man har lov at vente det allerbedste af, se, det er aktiver, som enhver klub har grund til at misunde KS, og som borger for en lys og god fremtid for klubben — en fremtid, som vi, der betragter os som venner af klubben, forhåbentlig får lejlighed til at glæde os over.

Hjertelig til lykke og held og fremgang i tiden, der kommer.

Einar J. Nielsen

Formand for Københavns Kajak Kreds.

I årenes løb har Sønderstrand vel haft over 1000 medlemmer. Alle har nydt godt af klublivet, men baggrunden for, at klubben har kunnet trives, er, at en hel del af medlemmerne i bestyrelsesarbejdet eller på anden vis har gjort en indsats for klubkammeraterne. Nogle har været med i dette arbejde i kortere, andre i længere tid, og det vil føre for vidt at nævne alle her, men følgende 6 har klubben specielt meget at takke for, hvilket har medført, at de på et eller andet tidspunkt i klubbens historie er blevet udnævnt til

ÆRESMEDLEMMER

ORLA HARDESTOFT
ROBERT KRISTENSEN
KNUD KRISTENSEN
EIGIL THOMSEN
AXEL JØRGENSEN
ERNST FORSMANN

* * *

Indvidere indførte man i 1937 den skik, at klubbens Danmarks mestre fik en æresnål. Med sit Danmarksmesterskab fra 1930 var Rudy Carlsen også berettiget til at modtage denne nål, men desværre har det ikke været muligt for klubben at komme i forbindelse med ham. Nu er det desværre for sent at give Rudy Carlsen den æresbevisning, han så fuldt ud fortjente, idet vi har modtaget den sørgelige efterretning, at han i efteråret 1957 er død, ramt af en færdselsulykke, kun 46 år gammel. Og her følger så listen over de klubmedlemmer, som igennem tiderne er blevet

DANMARKSMESTRE

RUDY CARLSEN KAI
KROGH EBERT CARLSEN
KNUD KRISTENSEN KAJ
SCHMIDT VAGN
SCHMIDT PER MADSEN
FLEMMING KASPERSEN
BJARNE NIELSEN

KAJAKKLUBBEN SØNDERSTRAND

gennem 30 år

I midten af tyverne var badeanstalten »Sønderstrand« et åndehul for en stor del af Københavns befolkning. Hertil valfartede sommeren igennem ikke mindst unge mennesker, som fik frisk luft i lungerne, sol på kroppen og et dejligt bad i vand, som endnu ikke var forpestet af kloakudløb, lossepladser og hvad, der ellers senere har ødelagt dette og andre af Københavns fristeder for den ungdom, som gerne ville nyde sommeren og samtidig lære at svømme.

Badeanstalten udlejede kanoer, hvormed man kunne tage på udflugt til Koklapperne og Svaneklapperne, nogle græsklædte holme, der lå, hvor nu de nye skydebaner ligger på det inddæmmede areal. Disse sørejser virkede så tillokkende, at flere anskaffede sig egne fartøjer, som de fik lov til at have liggende på badeanstalten. Langt de fleste af disse fartøjer var kajaker, og i 1927 var der så mange, at kajakroerne blev enige om at slutte sig sammen.

Orla Hardestoft, klubbens første formand

Den 20. juni afholdtes et møde i badeanstaltens restaurant, hvor man stiftede Kajakklubben Sønderstrand. Klubbens første formand blev Orla Hardestoft, en pioner, som også på mange andre områder inden for idrætsbevægelsen havde vist sit initiativ, bl. a. ved stiftelsen af Dansk Kajak-Forbund (DKF) og Internationale Repræsentantschaft des Kanusportes (IRK), som navnet på kano- og kajakroernes internationale organisation lød, indtil man i 1945 antog det nuværende navn, International Canoe Federation (ICF). Orla Hardestoft havde tidligere medvirket ved starten af nye klubber, bl. a. Frederiksberg Boldklub og Klampenborg Kajak- og Kano-Klub. Det var ganske naturligt, at han straks sørgede for, at Sønderstrand blev meldt ind i Dansk Kajak-Forbund, og dermed var klubben også tilsluttet Dansk Idræts-Forbund. Hardestoft var formand for Sønderstrand i 4 år, og også efter sin afgang fra denne post fulgte han med interesse klubbens større arrangementer indtil sin død i 1946.

Det første klubhus

Samlingslokale og bådehus fandtes ikke i starten, men badeanstaltens direktør, Frederik Christensen, hvis søn, Johannes, var med i klubbens ledelse, stillede sig meget forstående over for dette problem. Man lejede en grund af havnevæsenet på Slusedæmningen ved siden af badeanstaltens cyklestald, og bademester

Nilsson, som var forhenværende tømrermand fra de store sejlskibe, gik i gang med at rejse et både- og klubhus med plads til 30 kajakker og et klublokale på ca. 25 m², hvorfra dog gik en hel del plads til omklædningen, som var indrettet bag et par forhæng i enden af lokalet. Med datidens billige priser stod hele herligheden kun i ca. 2000 kr., og klubbens årlige udgift til badeanstalten for leje af hus og grund androg til at begynde med ca. 125 kr.

Fra standerhejsningen 1931. Klubbens stifter, Orla Hardestoft, skimtes umiddelbart under de to, der vinker med alpehuen. Nr. 2 fra højre er Rudy Carlsen.

Huset var færdigt i forsommeren 1928, og klublivet udfoldede sig snart på bedste vis i de nye lokaler, uden at man dog forsømte roning. Første gang, klubben trådte offentligt frem, var ved et stævne på Tivolisøen samme år. Her deltog Agnes Lind-Hansen, Iner Svensson, Poul Hansen, Erik Hansen, Henry Madsen og Victor Larsen. I 1929 kom de første fine resultater ved kaproningerne, og året efter skaffede Rudy Carlsen klubben det første Danmarksmesterskab, men det bliver der redegjort nærmere for i afsnittet om klubbens præstationer gennem årene på kaproningsbanen.

Efter den første begejstrings rus

I 1931 blev J. Meyland-Smith valgt til formand, og senere blev han tillige formand for Københavnskredsen, der på det tidspunkt var i stærk udvikling. Kredsen omfattede klubberne ved Københavns havn, på det tidspunkt 7 ialt: Damernes Kajakklub Maagen, Harpunen, Københavns Kajak Club, Københavns Sejlkanoklub, Bryggens Kajak Club, Sønderstrand og Hvidovre Kano-klub. Senere kom yderligere 3 klubber til, Stubben, Can og Triton. I kredsarbejdet udfoldede Meyland-Smiths initiativ sig rigtigt ved kaproningerne og om vinteren ved de store fælles arrangementer for kredsens klubber, der som oftest blev afholdt i Grand Café.

I klubben lavede man lidt om på lokaliteterne og flyttede bl. a. flagstangen

*Meyland-Smith hejser
standeren 1933. Knud
Kristensen og Thorkild
Zeltner, der begge senere
blev formænd for
klubben, står ved både-
stativet som nr. 1 og 6 fra
venstre.*

hen foran huset. Der kom en del ny medlemmer, men det var, som om den første begejstrings rus efter den vellykkede start og de gode resultater havde lagt sig, og det kneb med tilslutningen til arrangementerne.

På det tidspunkt var det, at jeg selv blev medlem af klubben, og at det netop var Sønderstrand, jeg kom ind i, var et tilfælde. Ganske vist havde jeg i drengeårene med beundring fulgt de slanke fartøjers flugt over vandet, når jeg kom forbi på vej til badeanstalten »Sønderstrand«, men da jeg var blevet så gammel, at jeg selv kunne blive kajakroer, havde jeg fået mere tiltro til Hvidovre Kanoklub, der også lå ved siden af en badeanstalt, »Hvidovre Søbad«. Jeg havde opdaget, at det nu var i Hvidovre, der var mest gang i sagerne, og da jeg havde været i lære et år, havde jeg sparet 50 kr. sammen, som jeg brugte til køb af en kajak i Hvidovre Kanoklub. Derefter skulle jeg til at ordne indmeldelsen i klubben, men det blev der bare ikke noget af. Kajakken var nemlig af en sådan art, at man helst ville være fri for den, — men jeg kunne jo prøve i Sønderstrand. Det gjorde jeg (behøver jeg at sige, at jeg aldrig har fortrudt det), og her var man knapt så fordringsfulde, men ville dog først se »skivet«. En aftenstund satte jeg mig i båden og roede fra Hvidovre til Slusedæmningen, uden at nogen bekymrede sig om manglende svømme- og kæntringsprøve eller lignende, og selv om man just ikke var begejstret for kajakken i Sønderstrand, blev jeg dog medlem.

Jeg husker tydeligt min skuffelse, da jeg opdagede, hvordan det stod til. Jeg havde sat næsen op efter at blive medlem i Hvidovre, hvor der var liv og glade dage, mange både på vandet hver aften og masser af fester. Men i Sønderstrand skete der netop det forår ikke ret meget. Ingen mennesker var at træffe i klubben, når man kom derned om aftenen, og pinseturen, som gik til Kongelunden, havde kun samlet i alt 4 deltagere. Det var min første »langtur«, og jeg var meget imponeret af mine ældre kammeraters færdigheder. Siegfried Andrea-

sen beundrede jeg specielt, fordi jeg havde hørt om hans fine kaproningsresultater, og da han nævnte, at han havde planer om en dag at tage sin kajak og ro »sydpå« for at se hvordan landene dernede så ud i kajakperspektiv, kriblede det i mig efter selv at komme ud på sådan en oplevelse.

Over den engelske kanal i kajak

Siegfred Andreasen lod det ikke blive ved ordene. En skønne dag var hans kajak væk, og vi var klar over, at han var taget ud på det store eventyr. Togtet førte ham gennem de sydlige danske farvande og Kielerkanalen til Hamborg og derfra videre gennem floder og kanaler i Tyskland, Holland, Belgien og Frankrig til Calais. Herfra foretog han den dristige færd over den engelske kanal. Første forsøg mislykkedes, idet han blev søsyg og måtte vende om. Men

*Siegfred Andreasen får blomster efter sin hjemkomst fra London.
Klubbens daværende formand, Kaj Christensen, ses som nr. 4 fra højre.*

anden gang nåede han over til Dover efter en streng tur på 8 timer, og turen gik derefter videre ad Themsen til London. Siegfred Andreasen var den første, der krydsede Kanalen i enmandskajak. Hans bedrift vakte stor opsigt, og han blev hyldet hjerteligt, da han kom hjem. I dag går det derimod ikke at realisere en sådan plan, hvis man er medlem af en kajakklub under DKF. Sikkerhedsbestemmelserne stiller sig hindrende i vejen for at udføre en så farlig roning. Gerhard, der vist nok lød efternavnet Petersen, men aldrig blev kaldt andet end »Petter«, foretog omtrent på samme tid en anden langtur. Hans rute gik syd om Skåne og op langs den svenske østkyst til Stockholm. Herfra gennem Mälaren ind i Gotakanalen, som han fulgte helt til Göteborg og derfra videre langs den svenske vestkyst og Øresunds kyst tilbage til København.

Hilsen fra Singapore

Mens langtursroerne således fik set sig om i verden, var der også andre der drog på langfart. Meyland-Smith, som var ingeniør, fik et job i Indien, og blev afløst på formandsposten af Kaj Christensen, også kaldet Kaj Betjent for at undgå forveksling med Kaj Gardist (Larsen). Klubbens sekretær, Jørgen Andersen, var taget til Singapore og sendte kort hjem til sine klubkammerater, som imidlertid stillede sig meget uforstående over for denne hilsen fra det fjerne Østen, idet han før afrejsen havde fortalt, at han skulle på Gudenå-tur sammen med Sven Goransson. Sagen blev opklaret, da det viste sig, at hilsenen ikke var fra Singapore — men Silkeborg!

Thorkild Zeltner's formandsperiode

Imidlertid var der ved at komme lidt mere sving i klubben, og i 1934 fortsatte fremgangen. Thorkild Zeltner var blevet formand om foråret, og af de »gamle«, som havde været med fra starten, var der efterhånden ikke flere tilbage. Foruden Siegfred Andreasen var Aage Sørensen og Børge Carlsen de mest aktive roere i disse år. Den sidstnævnte hørte til »dynastiet Carlsen«, som efterhånden kom til at omfatte 5 brødre, der på et eller andet tidspunkt var medlem af klubben: Rudy, Willy, Børge, Ebert og John. Alle var gæve fyre og dygtige roere, således nåede både Rudy og Ebert at blive danmarksmestre.

I Juni 1935 deltog klubben i et stævne i Rungsted, der indvarslede en ny storhedstid. Børge Carlsen og Aage Sørensen debuterede i åben kaproning sammen med Kai Krogh, der var kommet ind i klubben samme år, og selv var jeg også med i begynderklassen, hvori vi 4 fra Sønderstrand blev henholdsvis nr. 2, 4, 6 og 8, hvilken sidste placering, jeg var meget stolt af — der var 9 deltagere i løbet. Siegfred Andreasen blev nr. 2 i klasse A, eller, som det hed dengang, klasse 1, men det, der var det mest glædelige ved sagen, var, at resultaterne virkede som en saltvandsindsprøjtning, der rigtig satte gang i klubben og førte mange andre gode resultater med sig.

Blomster-Shop

KRANSE • BUKETTER
DEKORATIONER

Mozartsvej 17 - Telf. Valby 6536

Lynggaard,

Lynggaard, Mozarts Plads 3		VA 4354
Lynggaard, Mozartsvej 19		VA 8240
Lynggaard, Beethovensvej 13		VA 490
Lynggaard, Borbjergsvej 1		EV 5379

Den bedste

kaffe

får De hos *V. Spanner*

Mozartsvej 5, VA 1067

En stribekajakroere fra 1935. Fra venstre: Slagter, Knud Kristensen, Knud Jørgen Riis-Jensen, Pudser (Børge Jensen), Preben Forup, Jobs. Witzansky, Svup (Ebert Carlsen) og Albert Schmidt.

De kajakker, man anvendte dengang, adskilte sig væsentlig fra, hvad der bruges i dag ved kaproningerne. Oprindeligt havde Nova været den mest foretrukne båd til konkurrenceroning, men den var blevet fortrængt af Lil Oskis, Spar 2 og Glid, om hvilket det hed, at Lil Oskis var god i sø, Spar 2 glimrende i stille vejr, medens Glid — som var den dyreste — trods alt var den allerbedste, uanset hvordan vejret var.

Sådan havde det været i mange år, og det var jo meget enkelt og nemt at huske. Men nu var der kommet røre om sagen, idet de såkaldte fiskeformede både dukkede op. Det var begyndt i Mellemeuropa, og herhjemme tog Jørgen Bohm fra Københavns Kajak Club tanken op og videreførte den i en meget ekstrem model, som han kaldte Tempo, og i hvilken han for øvrigt vandt et europamesterskab over 10 km i 1934, da disse mesterskaber med DKF som arrangør afholdtes i Øresund ud for Tuborg havn.

Et forsøg på at bremse udviklingen

Ved københavns mesterskaberne i 1935 kom man ud for det usædvanlige, at det blev forbudt at starte i fiskeformede både i mesterskabsløbene, idet de ny både blev henvist til specielle løb. Jørgen Bohm, som var danmarks- og europamester, ønskede naturligvis at starte i den båd, hvori han havde opnået sine gode resultater, og som på alle måder opfyldte de krav, der var opstillet i målebestedsmønstrene. Resultatet blev, at han ikke startede i mesterskabsløbene, som nu blev vundet af Siegfried Andreasen, der roede i samme Glid, som han havde anvendt, da han forcerede den engelske kanal. Tilskuerne blev snydt for

kampen mellem disse to gode roere, og det var både første og sidste gang, at københavns mesterskaberne blev afholdt under disse former.

Udviklingen skred stadig fremad, også hvad konstruktionen af kajaker angik, og mange mere eller mindre strømlinjede både har siden de dage været i brug i Sønderstrand. Tempo blev afløst af Triumf og Rainbow; derefter fulgte Laxen, Straight flush og Uredd. De lærredsbetrukne både blev lidt efter lidt afløst af blanke mahognibåde. De første kom til klubben for en halv snes år siden og var af modellen Västkusten. Så kom Limfjorden frem og var i en lang periode den foretrukne kaproningsbåd indtil i år, hvor 4 af klubbens medlemmer har anskaffet sig Attack, som foreløbig betegner højdepunktet, når det gælder fart. Turbådene har gennemgået en lignende udvikling, hvor de foretrukne modeller i Sønderstrand har været Fyris, Kvik og — i de sidste år — Zefyr.

Til Dyrehavsbakken i kajak

I den tid, Zeltner var formand, Hvede klublivet kendeligt op. Der blev jævnligt afholdt klubture sommeren igennem, og navnlig turene til Bakken var meget populære. Kajakerne lagde vi som regel på en græsplæne ved Hvidøre, og efter at være klædt om i det dengang uundværlige hvide landgangstøj, blev kursen sat mod Bakken, som derefter blev gjort usikker i de følgende timer. Trekronerfortet var også et yndet udflugtssted, især de store støvler øl, der kunne fås der, virkede tillokkende.

Søndagstur til Kronborg

Men det var ikke altid den slags småture, medlemmerne dengang nøjedes med. Amager rundt var en af de mest yndede af de længere distancer. Selv nåede jeg engang at tage denne tur 4 gange på en uge. Rudy Carlsen havde i 1930 imponeret ved at tage en søndagstræningstur til Kronborg *og retur*, men Kai Krogh sidder dog inde med rekorden på dette område. Da han hørte om Rudy Carlsens Kronborg-tur, var han straks fyr og flamme for at forbedre denne præstation. Sammen med roere fra Bryggens Kajak Club, med hvilken Sønderstrand gennem årene altid har haft et fortræffeligt samarbejde, startede han på en week-end tur, der på ét døgn kom til at strække sig over i alt 120 km.

Robert Kristensen overtager roret — meget mod sin vilje Det var ikke så lidt af en overraskelse, at Zeltner trak sig tilbage i efteråret 1935. Han var en foretagsom formand, som medlemmerne var glad for, og diskussionen, der foranledigede ham til at nedlægge, var nærmest en storm i et glas vand. Nu afløste Robert Kristensen ham, og dermed er vi nu nået frem til en formand, som også de nuværende medlemmer kender. Om denne periode fortæller Robert:

— Ved et tilfælde blev jeg en oktoberaften 1935 formand for Kajakklubben Sønderstrand. Sandheden skal jo frem, så jeg må tilstå, at jeg bebrejdede besty-

reisen et eller andet, mon ikke det har været noget med nogle kæntringsprøver. Resultatet blev i hvert fald, at formanden gik af og overtalte resten af bestyrelsesmedlemmerne til at gøre det samme. Da det ikke var muligt på stedet at stable en ny bestyrelse på benene, vedtoges det at afholde en ekstraordinær generalforsamling 14 dage senere. Det var min skyld, at den gamle bestyrelse var gået, så jeg følte mig forpligtet til at få en ny samlet sammen. Det lykkedes at få de fleste af de afgangede bestyrelsesmedlemmer til at fortsætte, og ved den ekstraordinære generalforsamling blev jeg formand.

Det var — believe it or not — meget mod min vilje, at jeg tog formandsjobbet, jeg havde ingen ambitioner i retning af at »blive noget i bestyrelsen«, først og fremmest fordi jeg ingen forudsætninger havde for det, jeg havde aldrig siddet i en bestyrelse før. Men jeg havde det held at have nogle ualmindelig flinke bestyrelseskolleger. Jeg husker navne som Jørgen Andresen, Aage Sørensen, Willard Garred (nu præst i Amerika) og Knud Kristensen. Senere kom bl. a.

Gustav Christiansen i
høj sø

Kaj Sørensen, Gustav Christiansen og Kai Meyer til. Dertil kom, at klubben — ligesom tilfældet er i dag — var inde i en opgangsperiode. Der var fuldt besat i bådhuset, og medlemmerne var særdeles aktive. Så det hele gik langt bedre, end jeg havde turdet håbe. Der fulgte nogle år, som jeg altid tænker tilbage på med glæde. Det var år, der står i erindringen som fyldt med solskin og glitrende vand, farvestrålende kajaker, solbrændte jakkroere, hvidt landgangstøj, spændende kajakdyster, sange og fester og dejlige lejrture. Altså omtrent det samme liv, som udfolder sig i klubben i dag.

Sønderstrand »opfinder« handicaprøning

Gode medarbejdere var der som sagt, og vi var ikke bange for at tage fat på nye opgaver. Som den første klub indførte vi handicaprøning (Knuds fortjeneste), en idé, der siden blev optaget af klubber landet over, og som stadig videreføres i Sønderstrand. Vi arrangerede vinterfester med hele kabaretprogrammer. Vi havde vinterklubaftener med gode foredragsholdere hentet både inden for og uden for klubbens rammer.

Også byggeplaner var den gang på tale. Vi kunne se, at klubben ikke til evig tid kunne blive liggende på dæmningen. Vi talte med havnevæsenet og med kommunen, og vi så på grunde, bl. a. der, hvor Valbyparken nu er beliggende. Men noget positivt resultat kom der ikke ud af det, velsagtens fordi risikoen for en opsigelse ikke var så overhængende, som den senere blev.

Det første jub-stævne

Da vi havde fået en stab af gode kaproere, besluttede vi os til at fejre klubbens 10 års fødselsdag i 1937 med at arrangere et stævne — det første jub-stævne. Det blev en succes og er siden blevet efterfulgt af mange, det i år var nr. 13 i rækken.

Rent kaproningsmæssigt var året 1937 også det hidtil bedste i klubbens historie. Vi vandt danmarksmesterskabet i 10 km enerkajak ved Kai Krogh og det, der dengang blev betragtet som det fornemste mesterskab at vinde for en klub, danmarksmesterskabet for 3 mands hold i 10 km enerkajak. Holdet bestod af Kai Krogh, Knud Kristensen og Ebert »Svup« Carlsen. Sæsonen afsluttedes med det nyindstiftede Kronborgløb, hvor alle fire startende fra Sønderstrand gennemførte med følgende smukke placeringer: Kai Krogh nr. 2, Jens Møller (begynder) nr. 3, Knud Kristensen nr. 10 og Ebert Carlsen nr. 12. I ca. fire år var jeg formand for klubben. En del skuffelser mødte jeg selvfølgelig i den tid, men glæderne var langt i overtal, og disse uforglemmelige år havde stor betydning for mig personlig.

Erik Holton skaffer klubben egen lejrplads

Da Robert i efteråret 1939 blev formand for Københavnskredsen, afløste Erik Holton — også kaldet Fut — ham på posten som klubformand, et hverv han

bestred i et år, og hvor klublivet blev ført videre i de afstukne rammer med kaproning og turroning. Iøvrigt erindrer jeg desværre ikke så forfærdeligt meget fra denne tid. Om vinteren opholdt jeg mig i Finland, og da jeg kom hjem derfra, blev jeg indkaldt til CB-tjeneste, som jeg passede om natten, samtidigt med at jeg havde mit normale arbejde om dagen, så det var ikke ret mange km, jeg fik roet den sommer. Fut interesserede sig meget for lejrliv, og det var hans fortjeneste, at vi fik egen lejrplads ved Vallensbæk, et

faktum, der skabte en renaissance for weekend turene og lejrlivet.

Besættelsestidens kvaler

Da Fut trådte tilbage, blev det min tur til at varetage formandsjobbet, efter at jeg i de foregående 5 år havde prøvet de fleste andre bestyrelseshverv. Det var besættelsestidens første år. Det tryk, der fra »de fremmede«s side blev lagt på kajakidrætten, føltes ikke så hårdt i den første tid, men blev efterhånden mere og mere mærkbart. Det begyndte med, at bådene skulle indregistreres og mærkes af myndighederne; senere kom forbud mod at fjerne kajaker fra bådhuset undtagen ved sejlads, som endda efterhånden blev indskrænket til et mindre og mindre område. Ethvert medlem skulle være i besiddelse af et sejlpas med fotografi, stempler og fanden og hans pumpestok, men en skønne dag var alle trængslerne for så vidt forbi, idet der til sidst blev udstedt totalt roforbud.

Tornerose var et vakkert barn

I øvrigt gik livet sin gang i klubben, så godt det nu kunne lade sig gøre. Det, der står tydeligst i min erindring fra den gang, er festerne, der blev holdt i klubhuset om sommeren. Det hændte, vi fik forespørgsler fra politiet, om nu alle formaliteter var i orden, og af og til kneb det med at redegøre for det hele. Men så blev den gode stemning genoprettet senere på aftenen - eller rettere sagt hen på morgenen - når vi i fællesskab med ordenshåndhæverne legede »Tornerose var et vakkert barn« og »Bro, Bro, brille« på dæmningen og fik ordenspolitiet i den ene lejr og søpolitiet i den anden lejr, hver med en hale kajakroere efter sig ved den afgørende »trækning«, hvor det sejrende hold fik en sejltur i den lyse morgen i søpolitiets supermotorbåd.

Da det første organiserede orienterings-løb i 1940 fandt sted i Jægersborg Hegn, havde klubben observatører ved denne be-givenhed. Det tiltalte os i den grad, at ori-entering omgående blev indført i Sønder-strand, og siden har klubbens medlemmer hvert år under en eller anden form dyrket denne idræt i vintersæsonen.

*Eigil Thomsen
og Robert Kristensen i fin
form ved et orienteringsløb.*

Nervepirrende optakt

I de 2 perioder, jeg var formand, nåede jeg at være med til arrangementet af 6 jub-stævner. Optakten til stævnet i 1941 husker jeg som særlig nervepirrende. Om morgenen kom over radioen meddelelse om, at Sovjetrusland var

gået ind i krigen mod Hitler på de allieredes side. Tyskerne udstedte straks forbud mod al sejlads med danske fartøjer — også kajaker — og bestyrelsen arbejdede febrilsk hele formiddagen for at få dispensation, så stævnet kunne gennemføres, uden at det dog syntes at ville lykkes. Endelig kl. 12,30 kom tilladelsen, og stævnet kunne begynde planmæssigt kl. 13, men det havde været en travl formiddag, før vi nåede så vidt.

I bestyrelsen var der et godt samarbejde. Af og til skiftede sammensætningen; nogle var med i kortere og andre i længere tid i bestyrelsesarbejdet. Blandt de sidstnævnte husker jeg bl. a. Ernst Forsmann, Kristian Petersen, Poul Birch, Sven Borré og Johs. Witzansky, der alle udførte et stort arbejde på de poster, hvortil de blev valgt. Johs. Witzansky fortjener en særlig omtale, idet han vel nok er den, der har haft den længste samlede funktionstid som bestyrelsesmedlem i klubben. Han virkede som kasserer i over 10 år, i hvilket tidsrum han med flid og energi holdt orden på vore finanser.

Totalt roforbud

I den sidste del af besættelsestiden rykkede Ernst Forsmann op som formand og ledede på udmærket vis klubben efter de sædvanlige retningslinier, bortset fra at vi på det tidspunkt var helt afskåret fra at ro på grund af det totale forbud.

Sejlende dæktyve

Formandsposten blev betroet mig igen i 1945, og arbejdet bestod i det væsentlige i at få klubben i normal gænge igen efter krigens urolige år.

Det var en tid, hvor der var mangel på næsten alt. Stor var derfor min forbavselse, da Preben Forup en dag ringede mig op og spurgte om, hvorfor

Fra et Peblingesø-stævne i begyndelsen af 1940'erne.

hele båderummet var blevet fyldt med bildæk, en af de mest efterspurgte mangelvarer. Det viste sig at være tyvekoster, som var blevet sejlet i robåd fra Ford til klubben, hvor de dristige dæktyve var brudt ind for at benytte vore lokaler som midlertidigt opbevaringssted, indtil de eftertragtede varer kunne transporteres videre til et mere sikkert sted, hvorfra dækkene kunne sælges på den sorte børs.

En maskinpistol i maven

Hvad vi fik i dusør for at have bragt disse tyvekoster til veje? Ikke så meget som 5 flade øre, på trods af at dækkene repræsenterede en værdi betydeligt over 20.000 kr., og at deres tilvejebringelse betød, at biler til en værdi af ca. $\frac{1}{i}$ million kunne monteres færdig og sendes på markedet. Verdensfirmaet Ford insinuerede meget taktfuldt, at det var nogle af klubbens medlemmer, der stod bag, og politiet, som omgående var blevet underrettet om fundet, brillerede just ikke ved opfindsomhed, da det gjaldt opklaringen af sagen. Man sendte to civilklædte opdagere ud for at holde vagt på skift døgnet igennem for at overraske tyvene, når de — formodentlig i nattens mulm og mørke — kom for at hente dækkene, og adskillige medlemmer fik i disse forårsaftener en slem forskrækkelse, når de kom ud i klubben for at se til »skivet« og så fik en maskinpistol stukket i maven, så snart de åbnede døren til klublokalet.

Tyvene derimod så man end ikke så meget som en skygge af, og det var ikke så underligt. Da jeg havde anmeldt fundet til politiet, tog de to opdagere sammen med mig ud i klubben for at se på sagen. Gerningsmændene skulle formodentlig findes blandt de lyssky personer, som på det tidspunkt holdt til ved Slusedæmningen, så da jeg erfarede, at turen derud skulle foregå i en af politiets personvogne, protesterede jeg omgående mod, at man så åbenlyst mødte op midt på dagen med to cottoncoatklædte gentlemen kørende i personvogn, på et tidspunkt da ingen almindelige dødelige kunne få køretilladelse til privatkørsel. Jeg foreslog, at opdagerne med en halv snes minutters mellemrum kunne indfinde sig i klubben, gående det sidste stykke vej ad Slusedæmningen, medens jeg selv ville cykle derud. Det blev af »eksperterne« afvist som værende for besværligt, og efter denne tydelige advisering blev der naturligvis ikke »bid« under de lange nattevagter, og sagen forblev uopklaret.

Ford havde tilsyneladende det formelle i orden, når firmaet hævdede ikke at være forpligtet til at yde os dusør under nogen form. Heller ikke en præmie til årets jub-stævne kunne Ford strække sig til at yde for klubbens hjælp ved tilvejebringelsen af de dyrebare koster, ja, vi fik end ikke tak for udført assistance — det var bittert.

Vandposten

Dagbladene udkom desværre ikke på det tidspunkt på grund af bladstrejke, så dér var ingen hjælp at få mod den behandling, vi havde været ude for. Det eneste sted, episoden blev omtalt, var i vort eget blad, »Vandposten«, som var

blevet startet året før, men dets udbredelse har jo aldrig været så stor, at det kunne have nogen indflydelse i en sag som den ovennævnte. Men i øvrigt var bladet dengang som nu meget estimeret. Mange har redigeret bladet i dets mere end 10 årige levetid. Fra den første tid husker jeg Jørgen Reves som en indsigtfuld og omhyggelig redaktør. Jørgen Wiinberg Jensen, Tommy Watson Hansen, Robert og jeg har også hver især på et tidspunkt bestredet redaktørposten. Fra Roberts redaktørtid erindrer jeg, at han af klubformanden Martin Jensen fik afslag på en anmodning om at bringe en

liste i bladet over medlemmer, der var i restance med kontingent. I stedet satte han så i bladet en medlemsfortegnelse, hvor en del af navnene var forsynet med en stjerne. En fodnote forkyndte, at de med stjerne forsynede navne, var medlemmer, der *ikke* skyldte kontingent til klubben. I den sidste tid er det Anker Hansen, der på sin altid morsomme og livlige facon har stået for denne del af klubbens efterretningstjeneste.

I 1946—77 blev der knyttet forbindelse med Halmstad og Karlskrona. Vi var på nogle dejlige ture til disse byer, og svenskerne var på genvisit hos os. På en af rejserne til Karlskrona var en elektrikerlærling, Kaj Schmidt, med, lige så høj og kraftig som han er i dag, men en halv snes år yngre. I det svenske hjem, hvor Kaj var indkvarteret, spurgte man ham: Har Ni semester? hvortil Kaj beskedent replicerede: Næ, jeg er bare lærling.

Badeanstalten »Sønderstrand« overgik på det tidspunkt fra privateje til Københavns kommune. Allerede den gang blev der ført indledende forhandlinger om flytning af klubben, da kommunen gjorde opmærksom på, at klubhuset lå i vejen for en udvidelse af forbindelsen mellem Sjælland og Amager via Slusedæmningen.

Forslag om ophævelse nedstemt

I 1948 vendte Robert tilbage som formand for Sønderstrand. Året efter blev Martin Jensen formand, valgt på en generalforsamling, hvor et af punkterne lød: Ophævelse af Kajakkubben Sønderstrand. Medlemmernes interesse havde været så ringe, at man mente, det var på sin plads at undersøge, om der overhovedet var grund til at føre foretagendet videre. Heldigvis enedes man om at fortsætte, og de 15 tilstedeværende skrev under på at ville gå aktivt ind for klubbens bevarelse.

Pibedrejer bliver formand

Efter ½ års forløb skiftede klubben igen formand. Valget faldt på Kaj Madsen, bedst kendt under navnet Pibedrejer. Hans formandstid varede i 1½ år, og herom fortæller Pibedrejer følgende:

— Vinteren 1949 gik med istandsættelse af klubben, der allerede på det tidspunkt var faldefærdig. For at få penge til materialer afholdt vi en jule- og pakkefest hos Axel Jørgensen (hvem husker ikke vor lille julemand, Helmer Omdal).

Propaganda for at skaffe nye medlemmer blev heller ikke glemt. Ved juletid arrangerede klubben en tur gennem kanalerne i kajaker med juletræer for og agter og med nisser som besætning. Denne tur gjorde stor lykke, ikke alene for folk, der så til, men også for os, der deltog. Ved forårstid gentog vi turen uden julestemning. Pressen var sat stævne ved Holmens Kanal, men grundet styrtregn og en pibende orkan blev det ikke til det, man havde ventet.

Efter at have hejst standeren i foråret 1950 tog klubben til stor skovtur til Rådvad; der var ca. 20 deltagere trods styrtregn.

Påske må vi endelig ikke glemme. Sikke dage, hvem husker ikke Knud, det ondsindede menneske, der stillede før vi andre havde fået øjne, for at vi skulle ud at løbe, som sædvanligt i regn og atter regn, men ud det skulle vi, og det kom vi, for hans stædighed kender ingen grænser i den retning. Men hvor var det så dejligt bagefter at komme hjem i en varm, men osende stue, for man kan nu ikke forlange at kvinder skal kunne fyre rigtigt op i en kakkelovn, der havde kendt bedre dage.

Pinseturen gik til Roskilde fjord, hvor vi deltog i Københavns Kajak Kreds lejr.

JONAS
I HVALENS BUG

OLE DAHL

På week-end i Hundige.

Kaj Madsen (også kaldet Pibedrejer), som var formand fra 1948—50, sidder som nr. 2 fra venstre.

I juni 1950 var klubben med til et stævne i Karlskrona. Herfra erindrer man navnlig episoden med de svenske damer, der var så svage, at de nægtede at ro, hvis Bente Schmidt (Vedel) skulle være med, idet de mente, at hun roede for stærkt.

Verdensmesterskaberne blev afholdt den 4.—6. august.

I tiden forud var adskillige af klubbens medlemmer med i arrangementet, og ved selve stævnet var alle medlemmer fra Sønderstrand i arbejde.

Ind imellem de forskellige stævner plus arrangementer havde vi selvfølgelig også week-end ture til Hundige, og her mødte medlemmerne også talrigt op.

Efterhånden gik sommeren på hæld, og vi skulle til at tænke på vinteren. Først og fremmest måtte vi have nogle flere medlemmer. Vi havde fået oplyst, at der blev bygget kajaker ved et kommunalt aftenkursus på Schneekloths skole, så her gjaldt det om at være hurtig. Vi gik til sagen, og det gav virkeligt resultat, for mange anede ikke, hvor der lå en klub.

Vintertræning havde vi også. Eigil Thomsen var så venlig at være vor træner, således at vi kunne få lidt gymnastik nede i klubben. Men efterhånden blev det for småt, og så flyttede vi til en sal. Om tirsdagen var der svømning til stor glæde for mange. Ellers gik vinteren med at male de sørgelige rester af klubben.

Ved forårsgeneralforsamlingen 1951 blev Eigil æresmedlem, som tak for det arbejde, han i vinterens løb udførte ved sin assistance som gymnastiklærer.

VM-propaganda

Således lyder Pibedrejers egne ord om hans formandstid, nedfældet på papiret af Bente Vedel. Et lille træk fra Pibedrejers indsats i forbindelse med VM arrangementet skal lige nævnes, før vi forlader denne periode. VM arrangørerne havde fået trykt nogle tusinde plakater, som skulle anbringes overalt i byen for at trække folk til Bagsværd sø, så der kunne komme penge i den slunkne kasse. En del blev anbragt på plakatsøjlerne, men resten kneb det med at få placeret, da man jo ikke uden videre må anbringe plakater, hvor som helst man har lyst. Den klarer jeg, sagde Pibedrejer. Det er en flot plakat, som vil pynte overalt, hvor den kommer op. Men skal vi spørge om lov, hver gang en plakat skal klistres op, bliver vi aldrig færdig. Ud fra sine erfaringer fra den tid, da han deltog i modstandsbevægelsen, fandt han ud af, hvordan det skulle

klares. Han tog af sted om natten med plakater og klisterpote på cyklen mange nætter i træk, og da han var færdig med opgaven, var der ingen i København eller omegn, der kunne undgå at vide, hvor og når der var verdensmesterskaber i kano- og kajakroning på Bagsværd sø.

Kniven på struben

Klubbens næste formand blev Axel Jørgensen, og det var ikke noget let job, han gik ind til. Tidligere havde byggeriet været en kær tanke om bedre forhold, som man engang imellem hentede frem og puslede lidt med for derefter at opgive sagen som urealisabel, hvorefter den blev lagt hen til bedre tider. Men nu var det alvor. Klubben havde fået kniven på struben; det var ikke muligt at blive liggende på Slusedæmningen ret meget længere, og ville klubben sikre sin fortsatte eksistens, måtte og skulle der bygges nyt hus andetsteds.

Det gælder for Axel Jørgensen såvel som for hans efterfølger, Tommy Watson Hansen, at deres største indsats blev ydet i forbindelse med byggenet, som vil blive omtalt i et andet afsnit. Det tjener dem begge til ære, at de på trods af den kæmpeindsats, der krævedes ved gennemførelsen af byggeriet, alligevel var i stand til at holde sammen på den faste kerne af medlemmer.

Igen totalt roforbud

I disse år var det næsten umuligt at få ny folk ind i klubben — hvem brød sig om at forpligte sig til en masse byggearbejde, når det var muligt andre steder at melde sig ind, hvor lokaliteterne var i orden, og ingen lagde hindringer i vejen for roningen. Vilkårene i Sønderstrand var imidlertid, at så længe byggeriet stod på, blev der ikke givet tilladelse til at ro kajak. Jeg mindes kun et nyt medlem fra den tid, som holdt ud til byggeriet var fuldendt og nu nyder klublivet i de omgivelser, han selv har været med til at skabe. Det er Preben Omdal, i øvrigt en af de allerflittigste ved byggeriet, på trods af at hans hu allerede på det tidspunkt naturligvis først og fremmest stod til kajakroningen.

Fester — trods alt

Det siger sig selv, at da medlemsstaben var praktisk talt uden tilgang, medens afgangens absolut ikke var mindre end normal, var det ikke nemt at holde medlemmernes interesse fangen, navnlig da det jo som regel er de ny, der er flittigst til at møde op ved arrangementerne. Men alligevel blev det til en række gode fester ofte holdt i privathjem — her var det først og fremmest Axel og Bodil Jørgensens forældres gæstfrihed, man nød godt af — og der var tillige en hel del week-end udflugter, bl. a. til Axel og Bodils forældres sommerhus i Rågeleje.

Andespil veg man heller ikke tilbage for at gå i lag med. Det var Axel og Tommy, der gennemførte denne idé, og man havde en dejlig aften i Borgernes

Hus i samvær med kammerater fra andre klubber. Også filmsaften blev anvendt for at samle medlemmerne til andet end byggeriet, og som sagt lykkedes det ved ikke helt at forsømme det normale klubliv — bortset fra roning — at holde sammen på en fast kerne. Men en hård tid var det, hvor ikke mindst kampen mod kontingentrestancerne tog godt på bestyrelsens kræfter.

En forsagt yngling

Imidlertid var Anker Hansen på forårsgeneralforsamlingen i 1953 blevet valgt til formand. På den post finder vi ham endnu og forhåbentlig vil vi finde ham der i mange år fremover. Hans interesse for klubben er stor, hans hjælpsomhed legendarisk, og altid har han været at finde der, hvor der var brug for et nap for at bringe klubben fremad, hvad enten det har været som sekretær, redaktør eller formand. Da Anker kom ind i klubben, var der næppe mange, der i ham så en vordende klubleder, forsagt og tilbageholdende som han var. Denne karakteristik er der sikkert ingen, der nu vil finde på at hefte på ham, når han kommer drønende ud i klubben på sin motorcykel med håndtaget i bund. Men lad os høre, hvad Anker selv beretter om sin tid i Sønderstrand.

— Først vil jeg lige kort fortælle om mine første år i Sønderstrand 1949—53.

Anker Hansen, formand for Sønderstrand siden 1953.

Jeg gjorde min entré i klubben i august 1949 i selskab med alle tiders tungeste hjemmebyggede kommunebåd, der, hidført fra Roskilde fjord, ankom på barnevognshjul en tidlig aften. Robert tog imod og fik sig vel et billigt grin. Ja, vælte i den kan knægtten i hvert fald ikke. Jo, vel kan jeg så, svarede jeg, og gik ned og lavede kæntringsprøve i havnen. Siden slagkrydseren har jeg haft 3 lettere både under mit sølle skrog, og jeg lever endnu.

Årene 1950—52 havde vi hele tiden nedrivnings-truslen (klubhuset) hængende over hovedet. Pr. 1. april 1952 fik jeg sæde i bestyrelsen som sekretær i selskab med Tommy, Axel, Falck og Henning A., og samme år i august overtog jeg posten som redaktør af »Vandposten«. Om den blev værre eller bedre af det, kan jeg ikke dømme om, men det morede mig at »artikulere« de månedlige udgydelser.

Pr. 1. april 1953 blev jeg så valgt til formand bistået af Tommy, Axel, Helmer og Bente Jørgensen. Kort forinden var byggeriet så småt kommet i gang. 31. maj var lejemålet på Slusedæmnigen opsagt, og bådene blev flyttet over i vort nyrejste klubhus på Tippen. Huset var naturligvis ikke færdigt, men vi var under tagdække. Det gik i det hele taget hurtigt fra hånden den første tid, senere på sæsonen og hele 1954 var en hård tid, at samle arbejdskraft i. 5. september 1953 måtte vi indkalde til ekstraordinær generalforsamling i klubhuset for at

afgøre — fortsættelse eller død. Det blev gud være lovet fortsættelse. 13 mand og 2 piger forsikrede deres genopstandne ildhu, og weekends blev atter fornøftig besat. De fremmødte udgjorde i øvrigt klubbens daværende medlemsskare, flere var vi ikke dengang.

For at holde sammen på denne flok, deltog vi i vintertiden i teaterture, orienteringsløb, gøglerkajak og enkelte søndagsudflugter.

På vor fødselsdag 20. juni 1954 holdt vi rejsegilde over bådehuset. Det meste af året 1953 var gået med at grave og hakke støberende til dette hus, uden at rose mig selv vil jeg sige, at hvorfor pokker dø som kontormand, når man er skabt til et liv som jord- og betonarbejder.

For at gå let henover de sidste besværligheder, idet jeg dog nødvendigvis må bemærke, at det var Axel, byggeformanden, der hele tiden måtte trække det store læs med den praktiske del af byggeriet, vil jeg gå frem til indvielsen af vort nye »ansigt« med samtidig standerhejsning. Det skete d. 22. maj 1955 — kaldet Sønderstrands befrielsesdag. Alle de gode, gamle kajakfolk med forbundsformand og kredsformand i spidsen mødte op, så det blev en rigtig kajakdag, sådan som vi helst vil have den uden alt for megen højtidelighed, men masser af kammeratlighed og jævne ord. Knud Kristensen, der har udført et enormt arbejde i forbindelse med forhandlinger med myndighederne, overraskede os glædeligt endnu engang, idet han skænkede klubben en flot papirkniv i rent sølv, der skulle tilfalde den af klubbens medlemmer, der noterede sig for den første sejr i et åbent løb siden 1942. Den blev i øvrigt vundet af Vagn Schmidt, der startede som C-roer i meget stærk form (for den klasse). Sæsonen viste, at han var suveræn i C-klassen.

For at skabe lidt fornyet respekt om Sønderstrand, der havde hævdet sit gode ry lige til 1950 i kraft af sine jub-stævner, forsikrede jeg ved indvielsen, at vore roere allerede var gået i skarp træning og ønskede at »vise flaget« ved de kommende stævner i 1955. Sejre kunne jeg naturligvis ikke udtale mig om. Men det gik fint, Kaj og Vagn og Bente placerede sig i alle løb i 1955 mellem de første 3. Og dermed var Sønderstrand atter respekteret i kajakkredse landet over. I den følgende vintersæson såvel som i den foregående hævdede vi os fint ved orienteringsløbene, bl. a. også i kraft af den nye medlemstilgang, idet vi pludselig var vokset til ca. 40 aktive og 10 passive. Vi har som bekendt stående 3 bronzebægre i klubhuset, der alle er vundet i orienteringsløb. Sundby Kajakklub har også vundet 3.

ERNST FORSMANN

AFHOPPEREN

Sæsonen 1956 startede med studiebesøg i radiohuset den 4. marts, 35 fra klubben, 10 fra BKC og 2 fra Kastrup. Efter standerhejsning gik det løs med week-end ture og træning til stævnerne. Vi både morede os dejligt sammen med BKC og Triton, og vore folk høstede præmier ved alle stævner. Bente startede ikke, men Kaj, Vagn og Preben tog for sig af en hel masse 1. præmier og enkelte 2. præmier. Selv Ingelise tog præmier hjem, man må jo huske på, at damekonkurrencen er stor.

For at blive ved det kaproningsmæssige, det der skaber klubbens ansigt udadtil, kan jeg notere, at sæsonen 1957 er startet over forventning for Sønderstrand.

Jamen, hvad med klublivet, vil man spørge, jo, det er mindst ligeså godt som i gamle dage. Vi fester, når vi synes, der er lejlighed til det, og vi trøster hinanden, når det gøres behøves. Ikke for mange hårde ord, men alligevel respekt for love og regler. Vi har kun én betænkelighed, og det er klubbens anstrengte økonomi. Fandens fødselsdage den 11. juni og 11. december rider os som et mareridt, men endnu har vi klaret skærene og håber inderligt at gøre det fremover. Vi har kun klubkontingenterne at støtte os til, og de skal dække vore store faste udgifter på ca. 1500 kr. årlig. Det betyder, at vi slet ikke kan hjælpe vore flittige roere økonomisk, alle må selv betale deres startpenge og rejseudgifter. Det er gået godt hidtil, men rent personlig har jeg medlidenhed med vore unge mennesker, de er jo lærlinge med små penge, og hver søndag næsten får disse ture deres fattige lommepege fra dem. Der skal et godt bryst til.

Hver tirsdag holder vi klubaften med åbent hus for nye interesserede i forbindelse med afvikling af handicapturning. Disse handicaps har vi fået virkelig glæde af, de stimulerer interessen. Knud har i år udsat en flot pokal, der kæmpes om hver måned i handicapløb over 3.600 m. Jo, opmuntringer mangler det ikke på.

Til slut vil jeg gerne nævne, at Sønderstrand sidste år indledte klubsamarbejde med Halmstad Kanot Klubb. Vi er nu venskabsklubber, der udkæmper en årlig dyst over 4—5 løb skiftesvis her og i Halmstad. Det bedste ved disse matcher er samværet. Alle er enige om, at vor sidste Halmstadtur var alle tiders tur, så får man lyst til at tilhøre kajaksporten og dens glæder og oplevelser.

Som formand vil jeg da slutte med at sige, at al den tid, jeg har måttet ofre af min fritid, ikke er brugt forgæves. Det skal forstås derhen, at glæden ved at se noget trives ganske overstiger tanken om de svedperler og småpenge, der er

DITTER

Vel mødt i baren
P.O.

gået med i købet som formand, for helt gratis er det jo ikke at være leder i kajaksport. Jeg har selv moret mig ligeså godt som kammeraterne, og så er der jo kun grund til at være glad. Det er jeg også. — Held og lykke med vore næste 30 år.

Manden med ideerne

Foruden Anker Hansen består bestyrelsen i øjeblikket af følgende: Ole Vedel, der er næstformand, Preben Omdal, kasserer, Jytte Olsson, sekretær, Bjarne Nielsen, pladsmand og endvidere Leif Andersen og Ingelise Christensen.

Ole Vedel, næstformand
i Sønderstrand og
kasserer i Københavns
Kajak Kreds.

Ole Vedel kom ind i bestyrelsen i foråret 1955 og har i de forløbne 2½ år i høj grad præget klubbens arbejde, idet han ofte har været manden med ideerne og initiativet til de nye fremstød. Derimod er det sjældent at se ham i en kajak; han blev shanghajeret som bestyrelsesmedlem omtrent umiddelbart efter at være kommet ind i klubben og har siden haft hænderne fulde med det job. Preben Omdal begyndte som næstformand i 1955, men har i år været kassesemester, og samtidig bestyrer han »kantinen«, så vi hos ham kan få slukket tørsten efter roningens anstrengelser. De øvrige 4 bestyrelsesmedlemmer er ny i jobbet, men arbejder med en stor energi.

Glade gøglere

Klubbens indsats i år ved Københavns Kajak Kreds årlige fest, »Gøglerkajakken«, var et godt eksempel på, hvad der kan præsteres, når der løftes i flok. Vinteren igennem blev der prøvet på et program, som var så godt indøvet, morsomt og kvikt, da det endelig blev præsenteret ved kredsens fest, at klubben for første gang løb af med 1. præmien ved denne lejlighed. Det var Bente Vedel, Ingelise Christensen, Jytte Olsson, Johannes Handberg, Per Madssen, Ole Larsen, Kai-Aage Andersen og Ernst Forsmann, der her repræsenterede klubben så pænt, og uden for dette program var Robert i øvrigt som ved alle de foregående udgaver af »Gøglerkajakken« en fortræffelig konferencier, ligesom Jytte Olsson høstede fortjent bifald som nummerpige.

30-års festen

Festen d. 27. april i år bar også tydeligt præg af, at klubben i øjeblikket har en handlekraftig bestyrelse, som er i stand til at magte selv et større arrangement. Anledningen til festen var, at man ville tage revanche for den manglende festivitas ved 25 års jubilæet i 1952. Alt var lagt til rette i den helt store stil, og festen blev en stor succes, som alle, der var med, mindes med glæde.

Kaj Schmidt og Bente Vedel hygger sig ved en piratfest i klubben.

Det mærkes på arbejdet, at bestyrelsens medlemmer er besjælet af lyst og interesse for at bringe Sønderstrand frem. Selv om bølgerne af og til går højt, når problemerne bliver drøftet for at finde frem til den bedste løsning, er der grund til at tro, at klubben går mange gode år i møde under ledelse af

denne bestyrelse, blot man forstår sammenholdets betydning.

Sønderstrandere i DKF's ledelse

I de forløbne 30 år har klubbens medlemmer også været engageret på andre fronter end det daglige arbejde med klubbens ledelse. Det er allerede nævnt, at Hardestoft var medstifter af såvel det danske som det internationale kajakforbund, og i øvrigt var hans indsats for kajakidrætten så stor, at han blev udnævnt til æresmedlem af DKF. Meyland-Smiths formandsskab i Københavns-kredsen har været nævnt, og efter ham har kredsen yderligere haft 4 formænd fra Sønderstrand: Johannes Christensen, Robert Kristensen, Johs. Witzansky og Knud Kristensen. Robert har desuden siddet i DKF's ledelse i mange år og er nu formand for forbundet og medlem af Dansk Idræts-Forbunds bestyrelse. Johs. har foruden kredsformandsposten i et par år været sekretær i forbundet, og selv er jeg for tiden DKFs pressesekretær og redaktør. Ole Vedel har siden foråret været kasserer i Københavns Kajak Kreds, og ud over de officielle hverv har klubbens medlemmer også på anden måde hjulpet til i kredsens og forbundets arbejde. Således trådte Anker til som en frelsende engel, da kredsen i 1955 gik i gang med at sætte liv i Hvidovre Kajakklub Triton. Samtidig med sin gerning som formand for Sønderstrand påtog Anker sig også dette job, der betød, at Triton kom over den krise, klubben var kommet ud i. Ernst Forsmann udførte i foråret et meget stort arbejde ved etableringen af en stand for Københavns Kajak Kreds på en udstilling i Forum. Ved klubbens 30 års fødselsdagsfest fik såvel Anker som Ernst overrakt DKFs diplom som tak for deres indsats. Derudover kan det nævnes, at både Robert og jeg har fået tildelt forbundets ærestegn.

Sønderstrand har fra sine første dage været glad for sin tilknytning til DKF og dermed til Dansk Idræts-Forbund. Klubben har ofte nydt godt af den støtte, dette har givet, og forhåbentlig har klubben også ved sin indsats igennem de forløbne 30 år været medvirkende til at bringe dansk idræt fremad. Først og fremmest har klubben været et fristed for storbyens ungdom, hvor der sommeren igennem kunne hentes kræfter gennem et friluftsliv med sollys, frisk luft og saltvandssprøjt. Gid det vil være sådan i mange, mange år endnu.

JUB-STÆVNERNE

En mærkelig betegnelse for et kajakstævne, vil de fleste vel sige, første gang de hører om Sønderstrands jub-stævne. Navnet er ikke helt almindeligt, det skal indrømmes, men dejligt kort og derfor »billigt i drift«, når det drejer sig om indgravering af præmier. Det var en af årsagerne til, at navnet JUB blev valgt i 1937, da klubben arrangerede sit første stævne. En anden årsag var, at vi kunne indse, at det var lidt for prætentivt at tale om jubilæum i forbindelse med en 10 årsdag, men forkortelsen JUB lød knapt så højtideligt, og derved blev det så. Da man året efter igen var i bekneb for et navn, blev man enige om at kalde 1938s stævne for JUB 2, og efter den tid har JUB-navnet været forbundet med Sønderstrands årlige stævner. Stævnet blev afholdt hvert år i tiden fra 1937—48, bortset fra 1944, hvor der var totalt roforbud; i 1950 kom stævnet igen, og derefter fulgte en pause på 7 år, indtil vi i 1957 atter magtede at gå i gang med opgaven.

Mange forskellige baner

I de første år blev de lange løb roet i Kalveboderne fra Slusedæmningen til Københavnermærket og retur. Da arbejdet med inddæmningen til skydebanerne lagde sig hindrende i vejen for at benytte denne bane, blev strækningen forlagt til havnen med vendepunkt ved Langebro, medens de korte løb i hele denne periode var blevet afviklet med start ved Teglholmen og opløb umiddelbart før Slusedæmningen. I 1945 fik vi tilladelse til at have tilskuerpladser på den nyopførte dæmning i Kalveboderne ved skydebanerne. Her var vældig fine forhold for publikum, men alligevel vendte vi tilbage til Slusedæmningen året efter med det lange løb på en 4 omganges rundbane. I 1947 slog vi det store slag og flyttede opløbsstedet til havnen udfor Sukkerhuset i Christiansgade og med baner mellem Langebro og Knippelsbro. Året efter magtede klubben ikke selv at klare hele arrangementet, men i forbindelse med Politiken blev stævnet afholdt på Peblingesøen.

Slotsholmen rundt

I 1950 forsøgte man at omplante det stockholmske løb »Kungsholm runt« til København under navnet »Slotsholmen rundt«. Social-Demokraten var med-

arrangør, men på trods af at arrangementet var upåklageligt, blev det dog kun ved denne ene gang. Endelig i 1957 blev stævnet genoptaget med baner i Kalveboderne og tilskuerpladser ved den ny klub.

Kalvesteg konverteret til sølvtøj

Det var Robert Kristensen, der som formand i 1937 tog initiativet til det første jub-stævne. Kaj Sørensen, Kai Meyer og Johs. Witzansky var hans nærmeste medarbejdere, og der var nok at tage fat på. De fleste af de næringsdrivende på Frederiksholm blev hjemsøgt, for at man kunne få en pæn præmiesamling at ro om, og ofte med held. Der kom præmie fra biograf og badeanstalt, fra boghandler, købmænd og iskagemænd, ja, også en slagtermester var blandt de glade givere af sølvtøj, efter at man først havde måttet sige nej til støtte i form af en kalvesteg.

Ingen førstepladser til Sønderstrand

Det gik ved dette stævne som ved alle efterfølgende, der blev ingen førstepladser til Sønderstrand i de fine klasser. I herrernes løb over 1000 m roede Vagn Jørgensen og Poul Larsen dødt løb om førstepladsen. Derefter fulgte Svend Larsen fra Triton, medens jeg selv, som var eneste A-roer fra Sønderstrand på

Kristian Petersen konditionstræner.

det tidspunkt, blev nr. 4 efter bl. a. at have slået Skovshoveds to gode folk, Arne Petersen og Ernst Wulffsberg. Trods alt var det jo et temmeligt magert resultat, når man tænker på, hvor godt klubbens roere ellers klarede sig på det tidspunkt, men således har det bestandigt været ved jub-stævnerne, vore egne resultater lå under, hvad vi ellers kunne præstere. Kristian Petersen nåede en plads højere op ved i 1940 at blive nr. 3 på 1000 m, og først i 1957 blev dette resultat forbedret ved Vagn Schmidts andenpladser på 1000 og 10.000 m, ikke store resultater, når man tænker på, hvad Vagn ellers nåede i 1957, men altså så afgjort det bedste, der nogensinde er blevet præsteret af en af vore egne roere ved et jub-stævne.

Har vore resultater på kaproningsbanen ved disse stævner således ikke været det helt store, kan vi til gengæld glæde os over en række arrangementer, der altid har været vellykkede. Mange roere fra det øvrige land har glædet os ved

at stille op, og vi har også ofte kunnet byde svenske roere velkommen til jubstævne. Fra Malmö og Hälsingborg, fra Halmstad, Karlskrona, Jönköping og mange andre steder er de kommet, og takket være medlemmernes hjælpsomhed er det altid lykkedes klubben at sørge godt for gæsterne under opholdet i København.

Dengang der var mandfolk til

Jub-stævnet 1957 blev filmet af Kai Meyer. Med sit kamera fulgte han løbene fra en motorbåd, og i øjeblikket er han ved at klippe filmen til, således at den kan få premiere i begyndelsen af 1958. Vi håber ved denne lejlighed også at se en hel del af vore forhenværende medlemmer, som her får mulighed for at anstille sammenligninger mellem »dengang der var mandfolk til« og nutidens »tøsedrenge«. Nå, der er nu, efter hvad jeg kan skønne, ikke meget forskel på de forskellige generationer kajakroere, der har været i Sønderstrand, og ét træk er i hvert fald gået igen i klubbens liv gennem de sidste 20 år, og det er dette, at i de år, hvor Sønderstrand har lavet gode jub-stævner, da er det også gået godt for klubben på alle andre områder; *derfor* håber jeg, at Sønderstrand i fremtiden hvert år vil holde jub-stævne.

★
★
★
★
★
★
★
★
★
★
★
★
★
★
★
★

2 *guldmedaljer*

3 *sølvmedaljer*

4 *bronzemedaljer*

blev roet hjem i

KS kajakker og kanoer

ved OL i Melbourne 1956

Nye — endnu hurtigere — modeller er konstrueret og i fabrikation. — Skriv efter katalog og prisliste.

Kajakbyggeriet Struer

G. Sørensen . Torvegade 30

DET NYE KLUB- OG BÅDEHUS

Da det gamle klubhus på Slusedæmningen blev opført i foråret 1928, slap medlemmerne nemt over denne sag, idet badeanstalten »Sønderstrand« stod som bygherre. Den eneste opgave bestod i at vedligeholde klubhuset, efter at det var blevet opført, og her havde man endda i mange år en god støtte i bademester Nilsson, der havde bygget huset og gerne så, at det stadig var i fin stand. De økonomiske problemer indskrænkede sig til at skaffe penge til huslejen, der blev betalt til badeanstalten, og så længe der var god belægning af fartøjer i bådrummet, var dette ikke uoverkommeligt.

Sønderstrand som led i olympisk anlæg?

Men da det ny byggeri blev aktuelt, meldte problemerne sig. Allerede i slutningen af 1930'erne var det på tale at udvide, da klubbens 30 bådepladser alle var belagt, foruden at ekspektancelisten stadig blev længere. Krigen satte en stopper for planer i denne retning, og da der efter 1945 igen var en mulighed for at bygge, var man klar over, at det i første række gjaldt om at finde en passende grund, da myndighederne ikke ønskede, at klubben fortsat skulle blive liggende på Slusedæmningen. Helst ville vi have klubben placeret ved stranden ud for Valbyparken, således at huset delvis kunne indgå som et led i Valby Idrætspark og det store olympiske anlæg, der dengang var tale om at udføre her. Dette var imidlertid umuligt, da det viste sig, at der endnu ikke forelå — og den dag i dag ikke foreligger — en vedtaget plan for linieføringen af kyststrækningen på dette sted. Vejdirektoratet har planer om en kystvej her, havnevæsenet har tænkt sig, at dette område skal indgå i projektet om en udvidelse af havnen sydpå, en udvidelse, der skal strække sig helt ned til Avedøre, hvor der skal indrettes store havnebassiner for dybtgående skibe, og endelig har stadsgartneren et helt tredje projekt. Da jeg yderligere fik forevist atter andre planer hos stadsingeniøren og i byggeplansafdelingen, blev jeg klar over, at det først om mange, mange år vil være muligt at få placeret klubben i Valbyparken.

Dernæst faldt Bådehavnen i øjnene, men her var allerede fuldt besat, da vi kom med vore ønsker, og en forespørgsel om at måtte bygge på en bølgebryder ud for havnen og forbinde klubben med fastlandet med en lille bro gav også

negativt resultat. Til sidst var der tilbage kun Tippen, det opfyldte areal i forlængelse af Bådehavnsgade. Først fik vi anvist en beliggenhed meget nær lossepladsen, men ved forhandling lykkedes det at få den grund, vi nu har.

Dermed var den første del af den opgave, jeg var blevet overdraget, løst. At det ikke lykkedes mig at slippe fri for at assistere ved byggeriets gennemførelse, på trods af at jeg siden 1948 ikke har været i bestyrelsen, skyldtes, at man mente, at jeg gennem min tilknytning til Københavns Idrætspark havde muligheder for at skaffe bistand, hvilket gav mig en vis forpligtelse, — og så vel også den omstændighed, at jeg altid har haft svært ved at holde fingrene fra fadet, når der skete noget i Sønderstrand.

Martin Jensen udarbejder tegningerne

Gennemførelsen af et byggeri kræver to delvis modstridende egenskaber: gåpålyst og tålmodighed. Det var noget, vi meget ofte måtte sande under arbejdets gang, men heldigvis vidste ingen ved arbejdets påbegyndelse, hvor langt der var til vejs ende. Da grunden var sikret, gik man i gang med at udarbejde tegningerne til huset. Nytårsaftensdagseftermiddag 1950 kørte Martin Jensen, Axel Jørgensen og jeg en runde til forskellige klubber i København og omegn for at se, hvordan man andre steder havde løst opgaven, og resultatet blev et sæt tegninger til klubhus og bådhus, som Martin Jensen, der er civilingeniør,

pågenhør med
PHILIPS
NYE BÅNDOPTAGER **MAJOR** KR. 1195.

- ✱ 3 hastigheder . . .
- ✱ 6 timer på LP-bånd . . .
- ✱ trykknop-betjening . . .
- ✱ toneområde til høregrænsen . . .
- ✱ ideel for radiotilslutning . . .

RADIO · FJERNSYN · BÅNDOPTAGERE
i største udvalg til byens bedste betingelser

ARAKO RADIO

Mozarts Plads 1 Telf. VA 8639 - 336

og på det tidspunkt bl. a. underviste på akademiet, udarbejdede i samarbejde med en af sine elever fra akademiet, nuværende arkitekt Per Hansen. Da Martin Jensen senere på grund af manglende tid måtte sige fra med hensyn til bistand ved byggeriet, videreførte Per Hansen sagen for os, og vi er ham megen tak skyldig for al den hjælp han — som ellers ingen tilknytning havde til klubben — ydede os.

Da vi kan blive sagt op med 3 måneders varsel fra den grund, vi har lejet hos havnevæsenet, forlangte kommunen, at huset skulle være flytbart. Det er en af årsagerne til, at klublokalerne og bådhuset er blevet til 2 selvstændige bygninger, og det lykkedes Martin Jensen at overbevise myndighederne om, at som klubben er nu, kan vi når som helst, hvis vort lejemål af grunden skulle blive sagt op, rulle en blokvogn ind under hvert af husene og trille hen til en anden grund. Indtil videre har vi jo imidlertid fået lov til at blive liggende, og forhåbentlig bliver vi ikke sagt op foreløbig, ja, helst ser vi, at en flytning ikke bliver aktuel, før vi engang ad åre kan realisere drømmen om en beliggenhed ved stranden ud for Valby Idrætspark.

Året 1951 gik med at skaffe byggetilladelse og penge til at bygge for. Det første gik så nogenlunde smertefrit, men økonomien var det betydeligt værre at klare. Vi havde selv sparet lidt sammen i en byggefond, og fra Sparekassen for København og Omegn fik vi tilsagn om et lån på favorable vilkår mod kommunegaranti, hvilket også blev opnået. Men vanskelighederne bestod i at få penge til indkøb af materialer i byggeperioden, idet de 12.000 kr., som lånet androg, først ville komme til udbetaling, når huset var færdigt, og der forelå anmærkningsfri byggeattest. Et forsøg på at klare sagen ved at give et trælast-firma transport i lånet mislykkedes, almindeligt bankbyggelån var ikke til at opnå, og imidlertid udløb byggetilladelsen.

Borgmester Munk som redningsmand

Da året 1951 var ved at rinde ud, så det hele temmeligt håbløst ud, men i håb om dog ikke at møde det ny år helt tomhændet, gik jeg nytårsaftensdag til direktør Lundquist i Dansk Idræts-Forbund for at spørge ham til råds, og fra den stund lysnede det. Efter at vi havde drøftet sagen igennem, rådede direktør Lundquist mig til at forsøge en henvendelse til Københavns Idrætspark. Det var nuværende overborgmester Munk, der dengang var formand for forretningsudvalget og bestyrelsen i idrætsparken, og da jeg opsøgte ham, nikkende han straks genkendende til sagen, som han kendte fra magistratens behandling af vor ansøgning om kommunegaranti for lånet og fra havnevæsenet, som borgmesteren også havde tilknytning til, og af hvem vi havde lejet grunden. Projektet tiltalte borgmester Munk, og vi opnåede en ordning, hvorefter Københavns Idrætspark lagde pengene ud for os til materialeindkøbene, indtil huset var opført, og lånet, vi havde tilsagn om, kunne komme til udbetaling. Ved klubbens

25 årsdag d. 20. juni 1952 modtog vi en smuk hilsen og lykønskning fra borgmesteren, i øvrigt det eneste synlige tegn på, at det var en mærkedag for Sønderstrand.

Med idrætsparken fik vi et godt samarbejde i den tid byggeriet stod på. Det var direktør Ahl-Nielsen og kontorchef Niels Sabroe vi forhandlede med. Planerne blev gennemdrøftet, og idrætsparken kunne hurtigt se, at vore midler ikke strakte til at foretage sanitære indretninger som f. eks. brusebad og lign., hvor højt idrætsparken og vi end ønskede det. Ej heller var det muligt at gennemføre byggeriet med betalt arbejdskraft, så resultatet blev, at der til sidst blev givet grønt lys for opførelsen af husene ved medlemmernes egen arbejdskraft og efter Martin Jensens tegninger og arbejds-skitser, hvorefter det i det væsentlige drejede sig om at skære materialerne til og slå søm i, noget alle medlemmerne kunne være med til.

Aksel Jørgensens store indsats

Imidlertid havde vi gennem finansministeriet opnået tilsagn om et tilskud på 7.000 kr. af de midler, der var stillet til rådighed for ungdommens friluftsliv af tipstjenestens overskud. Det var noget, der lignede rart, og efter at der på ny var opnået byggetilladelse, gik man omsider efter dette lange tilløb, der havde krævet forcering af betydelig flere forhindringer end forudset, i gang med byggeriet i foråret 1953. Axel Jørgensen var arbejdsformand og ledede byggeriet i hele den 2 år lange byggeperiode, som nu fulgte. Tidlig og silde sled han i det, og det er ham, vi kan takke for, at byggeriet blev gennemført. Tommy Watson Hansen bistod ham bravt, og uden for bestyrelsens rækker udmærkede navnlig Preben Omdal sig ved sin flid. I øvrigt ydede alle medlemmer en arbejdsindsats — større eller mindre. Klubbens piger var således til stor hjælp og opmuntring i denne periode, bl. a. ved at sørge for mad og drikke til de sultne og tørstige »helte«.

Sådan så der ud på byggepladsen i påsken 1953

Byggearbejde om dagen — vagt om natten

I påsken 1953 blev klubhuset rejst. Forinden var cementsoklerne, hvorpå huset skulle hvile, blevet placeret — for øvrigt 2 gange, idet det første sæt sokler, 48 i alt, var blevet stjålet fra os. Man var klar over, at det gjaldt om at få huset under tag, inden påsken var forbi, fordi vi ellers risikerede ikke at kunne have materialer og værktøj i fred. Sideløbende med byggearbejdet blev der etableret en vagttjeneste, som overnattede på byggepladsen for at værne, hvad vi havde der. Det var et hårdt job i bidende kulde og blæst, og glæden var derfor stor, da vi 2. påskedag var kommet så vidt, at der kunne holdes rejsegilde på klubhuset.

Sådan så der ud på byggepladsen i påsken

Efter denne energiske indsats kneb det imidlertid med at holde tempoet. Martin Jensen savnedes i høj grad som vejleder og rådgiver, og det kneb med at holde sammen på tropperne. Det lykkedes dog at få klubhuset omtrent færdigt indvendigt og at støbe fundament til bådhuset, inden vinteren satte ind.

Sku' jeg ta' og ta' mig sammen?

I foråret 1954 håbede man på at få klubben klar til midt i juni måned, men både i påsken og pinsen var tilslutningen til byggearbejdet så ringe fra medlemmernes side, at det næsten ikke var til at spore fremgang. I juni udsendtes en proklamation til hvert enkelt medlem med overskriften »Sku' jeg ta' og ta' mig

*Klubhuset,
sommeren
1953.*

sammen«, hvori der manes til samling om en ekstra indsats for at få gang i byggenet igen. Derefter står der i skrivelsen: >>Hvis ikke denne kraftanstrengelse bliver gennemført, betyder det sandsynligvis, at klubben går sin undergang i møde på den ynkeligste måde efter at have tilføjet den københavnske kajaksport det største tænkelige prestigetab«. Der kom gang i byggeriet igen, men nu opstod et nyt problem, idet pengene var ved at være opbrugt og det var ganske tydeligt, at det var påkrævet med et hegn om huset for at holde uvedkommende på afstand. Den sag klarede Anker imidlertid ved at skaffe et lån hos en af sine bekendte, således at hele grunden kunne indhegnes, og vi var fri for oftere at komme ud for sådanne overraskelser som at se dørfyldningerne gennemhullet som en tæppe af bølger, som ikke havde kunnet finde andet at skyde til måls efter med deres luftpistoler. Det første afdrag på lånet til hegnet klarede Anker også for os, idet klubben af hans mor fik skænket 100. kr. til dette formål

I slutningen af 1954 fik vi byggeattest, dog med den anmærkning, at vi måtte huske også at få et toilet. Det lille hus blev klaret i det følgende forår hvorefter byggeriet var fuldført og anmærkningsfri byggeattest blev udstedt.

Indvielsesfesten

Den 22. maj 1955 fandt indvielsen sted. Det blev en af de store dage i klubbens historie. Mange tidligere medlemmer havde glædet os ved at møde op, og endvidere sås en hel del gæster fra andre klubber.

Endnu var der dog meget at tage fat på. Bl. a. manglede vi en bro, men sag blev ret hurtigt klaret, efter at Anker havde talt med havnevæsenet og fået bevæget det til at stille materialer til rådighed, hvorefter Ernst Forsmann byggede den dejlige bro, vi nu har. Ernst har også på mange andre måder hjulpet med at bringe klubben i fin stand bl. a. ved at lave et hejseværk til skodderne, stort og tydeligt navn på bådhuset og meget andet, en virkelig prisværdig indsats af et passivt medlem.

For at sikre os mod at »havet« skyller jorden væk og underminere vore bygninger, er der nu blevet opført en spunsvæg med stenglacis. Også her udførte Ernst et stort arbejde, bistået af Finn Ulrichsen og i sommeren 1957 endvidere af kubbens nye pladsmand, Bjarne Nielsen. løvrigt er det ikke opgaver, Bjarne Nielsen har manglet i sin gerning, og med frisk mod er han i fuld gang med at løse dem. Han har haft det held, at en hel del af medlemmerne i sommerens løb har vist interesse for at hjælpe til med at vedligeholde og forbedre klubben. Her skal først og fremmest nævnes Henning Olsen og hans far, H. C. Olsen, og endvidere Vagn Schmidt, som ikke har været bange for ved siden af træningen også at give et nap med på dette område. Endnu mangler meget, før klubben er, som vi gerne vil have den. Vi drømmer bl. a. om flisebelagte gange, grønne plæner og blomsterbede, men også det bliver forhåbentlig engang til en realitet.

Bjarne Nielsen i kajakken 1957.

Store udgifter

Indvielsesdagen blev indledningen til en helt ny epoke for Sønderstrand. Efter en hel del år med stagnation og tilbagegang blomstrede klubben nu op igen, og det lykkedes ret hurtigt ved et raskt propagandafremstød at bringe medlemstallet i vejret, men endnu er der plads til en hel del raske, unge mennesker i klubben. Udgifterne til forrentning og afdrag af lån, til grundleje og alt, hvad der ellers skal bruges til klubbens drift, er store, så det gælder om at få fyldt klubben til sidste plads for at få indtægterne til at følge trop med udgifterne.

Manglende svømmeundervisning truer kajakidrætten

Svømmefærdigheden hos de unge, der søger ind i klubben, er ofte meget mangelfuld, hvilket er en alvorlig hæmsko for tilgangen af ny medlemmer. Efter at de kommunale badeanstalter er lukket, får skolebørnene fra Vesterbro, Nørrebro, Valby og omliggende kvarterer ikke mere undervisning i svømning, og desværre er der ikke grund til at tro, at dette forhold bliver bedret foreløbig, idet planerne om et friluftsbad i Valby Idrætspark hører en uvis fremtid til.

Det store opsving, vi fik i 1955, medførte vanskeligheder med at skaffe brugbart bådmaterialer til de mange nye medlemmer, men nu er bådbestanden fin, efter at en stor del af medlemmerne har indkøbt nye, blanke mahognibåde.

Der er grund til at sige tak til alle, der har hjulpet os frem til, at vi nu kan dyrke den idræt, vi holder så meget af, fra den nye klub på Tippen. En tak til myndighederne, og en tak til de klubmedlemmer, som var med til at skabe den nye klub og holdt ud til den stod færdig, på trods af at de færreste havde tid til derefter at tage del i den nye klubs glæder.

Verdens bedste klub!

Og lad mig slutte med en lille fortælling, der illustrerer, hvor glade de nuværende medlemmer er for klubben. På vej hjem fra DM i Randers i 1957, hvor Sønderstrands resultater havde været særdeles fine, talte man om, hvor godt klubben var kommet med. Vagn Schmidt begyndte med at fastslå, at vi vel var den klub i København, der havde klaret sig bedst ved danmarksmesterskaberne, og efter at have regnet ud at vi havde fået 6 mesterskaber, medens ingen anden klub havde fået mere end 3 kajakmesterskaber, gik storebror Kaj et skridt videre og fastslog, at vi vel havde lov til at kalde os Danmarks bedste kajakklub hvorefter der blev sat trumf på af en tredje rejsedeltager, som foreslog, at man lige så godt med det samme kunne sige: verdens bedste. Det var DKFs kasserer, Frands Nielsen fra Nova, der kom med dette forslag. Ingen havde tænkt over, at han var med i Sønderstrands vogn, men da nu først én havde vovet at sige, at Sønderstrand er verdens bedste kajakklub, var der faktisk ingen af klubbens medlemmer, der havde lyst til at protestere. For vel er der mange kajakklubber her og i udlandet, der gennem tiderne har opnået bedre resultater, har flottere klubhus eller på andre områder langt overgår Sønderstrand, men — uden at vi på nogen måde ønsker at hæve os over alle de mange andre dejlige kajakklubber, der findes, — er vi dog ganske klar over, at *for os* er Sønderstrand »verdens bedste klub«, for vi har det så dejligt derude.

Enggårdens kolonial- og vinlager Einar Baunsøe HAMMELSTRUPVEJ 3 Tlf. Valby 5307	<i>Deres vognmand</i> HI 3001
--	--

HALMSTAD KANOT KLUBB

Sønderstrands venskabsklub

I årene før krigen stiftede vi bekendtskab med Kanotforeningen Dresund fra Malmö. Svenskerne havde været med til det første jub-stævne, og det blev til et varmt venskab med gensidige besøg og matcher, som vi havde megen glæde af. Besættelsesårene satte imidlertid en stopper for denne udvikling, og da vi i 1945 igen søgte kontakt med »Dresund«, viste det sig, at klubben var kommet ind i en periode, hvor man ikke var i stand til at genoptage forbindelsen og gennemføre de arrangementer, vi var interesseret i.

I 1947 kom vi imidlertid i kontakt med Karlskrona Kanot Klubb, hvis formand, Thorsten Chrona, havde skrevet til København, om ikke der her fandtes en frisk klub, som kunne tænke sig at indlede et samarbejde med kajakroere fra Blekinge. På samme tid fik vi kontakt med Halmstad, og i de sidste par år, før Sønderstrand gik ind i den lange, vanskelige byggeperiode, havde vi megen fornøjelse af det samkvem, vi havde med disse klubber.

Smuk vandrepræmie

Da vi i 1956 igen var kommet så godt til kræfter, at tanken om at få en svensk venskabsklub opstod, faldt valget på Halmstad Kanot Klubb, da vi vidste, at der stadig var liv i kludene blandt de gæve kajakroere i Halmstad. Kurt Malmberg, som havde været sekretær i klubben, da vi i slutningen af 1940'erne havde været i forbindelse med den, og som allerede den gang gjorde et stort arbejde for sin klub, var nu blevet formand. Han var straks velvillig indstillet over for tanken, og i september 1956 løb den første klubmatch mellem Kajakklubben Sønderstrand og Halmstad Kanot Klubb af stabelen. Vi var på hjemmebane og vandt — først og fremmest takket være Kaj og Vagn Schmidts stærke roning — en beskedent sejr med cifrene 87—79. Herved fik vi den første aktie i den af Sønderstrand udsatte vandrepræmie, et barometer på en sortlakeret pagaj, smukt udført af Ernst Forsmann.

Juniorene klarede sejren

I 1957 var det Sønderstrands tur til at besøge Halmstad, og da Kaj Schmidt havde måttet melde afbud, var vi indstillet på at skulle aflevere det dejlige barometer til svenskerne. Det gik imidlertid anderledes. Selv uden vort triumf es

fra 1956' match lykkedes det os at hale sejren hjem. Stævnet blev holdt i maj måned og var den første kaproning, vi var med i efter den vellykkede vintertræning 1956—57. I rundbaneløbet var Vagn helt i særklasse og havde så mange kræfter til overs, at han kunne ro »taktisk« og få Bjarne Nielsen ind på andenpladsen. Da vi yderligere i juniorløbet besatte de 3 første pladser ved Per Madsen, Flemming Kaspersen og Henning Olsen, var sejren hjemme, selv om vi måtte bøje os for svenskerne i det afsluttende stafetløb. Sejren blev på 98—90, hvilket vil sige, at det var det overskud på 10 points, som vore juniorer klarede i deres løb, der afgjorde matchen. Årsagen til at der var juniorløb, var den, at Halmstad, trods en kraftig henstilling fra vor side, ikke så sig i stand til at stille med damer til matchen, og da vi gerne så, at også andre end vore mandlige seniorroere kom i kamp, enedes man om et løb i herrer juniorklassen, idet aftalen blev, at aldersgrænsen skulle være 18 år, som det bruges her i landet. Svenskerne har en aldersgrænse for ungdomsklassen på 16 år og for juniorer på 20 år. Alle de 3 svenske roere i juniorløbet var under 16 år, medens 2 af vore roere var 17 år. Også i seniorløbene var aldersgrænsen til fordel for os, idet en hel del af Halmstads roere lå i aldersklassen 18—20 år og således er vant til i Sverige at starte i juniorklassen. Vi må derfor vente endnu hårdere konkurrence i de kommende år, når de svenske roere har fået mere rutine i seniorløbene. Endvidere sker der dette, at vi må stille med delvis nyt mandskab i juniorløbet,

Livsforsikring
Skadesforsikring

*

HENRIK DYBIG

Lerfosgade 5, 1., København S.

AM 6667 u

**PETER
SØRENSEN**

KOLONIAL
OG GRØNT
✱
EKSTRAFIN
KAFFE

Hammelstrupvej 30

Telefon VA 10633

hvor 2 af vore juniorer allerede til næste år er for gamle til at være med her, medens Halmstads deltagere i denne klasse endnu har et par år tilbage, før aldersgrænsen på de 18 år er passeret.

Gav denne vor første start i sæsonen 1957 således store løfter — løfter, der senere fuldt ud blev indfriet, — viste det sig også for Halmstad at være indledningen til en stor sæson, der bl. a. bragte klubben et svensk juniormesterskab ved Sven Olof Sjogren, det første svenske mesterskab til Halmstad Kanot Klubb, siden Helmer Johanssons og Bror Grahns storhedstid i midten af 1940'erne.

Et klubhus uden lige

Den modtagelse, der blev os til del i år, var rent ud sagt storslået. Klubben i Halmstad er i sig selv en oplevelse, som den ligger ved elven Nissan, omgivet af grønne plæner. Bådehal med plads til 80 kajakker i stuetagen; omklædningsrum, tørrerum for vådt rotøj og et herligt dampbad på 1. sal, hvor der tillige findes bestyrelsesværelse, køkken og sidst, men ikke mindst et pragtfuldt klublokale, smykket med dejlige litografier på væggene og omgivet af en balkon, hvorfra man kan nyde udsigten over elven og ind mod byen. Umiddelbart før vort besøg havde man lagt sidste hånd på en istandgørelse af klubben, og den fest, der lørdag aften var arrangeret for os, var samtidig indvielsesfest for de moderniserede lokaler. Formanden, Kurt Malmberg, blev hyldet for det strålende resultat, der var nået, en velfortjent hyldest, idet klubben nu præsenterer sig som den mest tiltalende, velindrettede og smagfuldt udstyrede klub i Norden, ja, det er et spørgsmål, om man overhovedet nogen steder finder bedre forhold.

Strålende værter

løvrigt bød programmet på underholdning, smørrebrødsbord og dans. Der blev sluttet mange varme dansk-svenske venskaber under dette besøg, og vi har grund til at være glade for det held, vi havde, da det lykkedes os at slutte forbindelse med Halmstad Kanot Klubb som venskabsklub. Kurt Malmberg, Bertil Jacobsson, Arne Green er navnene på nogen af de ledere, der har været med til at gøre vort bekendtskab med svenskerne til en oplevelse, men egentlig er det vel forkert at nævne navne, for vi havde indtryk af, at alle og enhver i Halmstad Kanot Klubb var besjælet af iver for at gøre det så godt som muligt for os. Vel har vi foreløbig trukket det længste strå, når Vi har mødt Halmstad på kaproningsbanen, men i spørgsmålet om værtskab fører svenskerne stort og har derigennem vundet vore hjerter, så vi håber på en lang række festlige, fælles arrangementer i fremtiden.

KAPRONINGSRESULTATER

gennem 30 år

Det vil være forkert at påstå, at Sønderstrand gennem årene har hørt til i toppen blandt de klubber indenfor DKF, der dyrker kaproning. Ser man i dag på listen over scorede jættemærkepoints, viser det sig, at Lyngby Kanoklub ligger i spidsen med 162 points, medens Sønderstrand figurerer som nr. 14 med 16 points. Det er imidlertid en klar fremgang siden 1955, da vi lå som nr. 23 med 2 points, og giver et godt indtryk af, hvor rig pointshøsten har været de sidste 2 år i forhold til tidligere.

DM-placeringer

For at give en oversigt over, hvornår klubben har været fremme i første plan, bringes her en liste over de placeringer blandt de 5 første ved danmarksmesterskaberne, som klubbens roere har opnået gennem tiderne.

★ FISK ★ VILDT ★ FJERKRÆ Sydhavns Fiskehal <i>Rich. Rasmussen</i> Mozartsvej 21 - Tlf. VA 5547	2 K <i>Hvorfor gi' sig a' med en vampyr, når man kan more sig bedre i en ZEFYR —</i>
---	--

Seniorresultater ved DM

1929	Nr. 3	10.000 m	Rudy Carlsen
1930	Nr. 3	1.000 m	Rudy Carlsen
1930	Nr. 1	10.000 m	Rudy Carlsen
1931	Nr. 2	10.000 m	Rudy Carlsen
1935	Nr. 3	1.000 m	Siegfred Andreasen
1936	Nr. 4	10.000 m	Knud Kristensen
1937	Nr. 1	10.000 m	Kai Krogh
1937	Nr. 5	10.000 m	Ebert Carlsen
1937	Nr. 4	1.000 m	Knud Kristensen/Ebert Carlsen
1937	Nr. 2	10.000 m	Knud Kristensen/Ebert Carlsen
1938	Nr. 4	1.000 m	Knud Kristensen/Jens Møller
1938	Nr. 2	10.000 m	Knud Kristensen/Jens Møller
1939	Nr. 4	10.000 m	Knud Kristensen/Gustav
1941	Nr. 4	600 m	Lilly Forsmann
1955	Nr. 5	500 m	Vagn Schmidt
1956	Nr. 1	500 m	Kaj Schmidt/Vagn Schmidt
1956	Nr. 1	1.000 m	Kaj Schmidt/Vagn Schmidt
1956	Nr. 2	10.000 m	Kaj Schmidt/Vagn Schmidt
1957	Nr. 1	10.000 m	Vagn Schmidt
1957	Nr. 5	500 m	Kaj Schmidt/Bjarne Nielsen
1957	Nr. 1	1.000 m	Kaj Schmidt/Vagn Schmidt
1957	Nr. 1	10.000 m	Kaj Schmidt/Vagn Schmidt
1957	Nr. 1	4 X 500 m	stafet Bjarne Nielsen, Kaj Schmidt, Per Madsen, Vagn Schmidt

2 piger har placeret sig i henholdsvis ynglinge- og juniorklassen ved DM:

1949	Nr. 3	500 m	Bente Vedel (Schmidt)
1956	Nr. 2	500 m	Ingelise Christensen

Hertil kommer nogle førstepladser i herre junior ved DM. Den første opnåede Ebert Carlsen i 1936. Dengang var der ikke noget officielt juniormesterskab, hvilket dog ikke gør placeringen mindre ærefuld. Placeringerne i år var officielle juniordanmarksmesterskaber. Og her er så listen over klubbens dygtigste mandlige juniorer:

1936	Nr. 1	1.000 m	Ebert Carlsen
1957	Nr. 1	500 m	Per Madsen/Flemming Kaspersen
1957	Nr. 1	5.000 m	Per Madsen/Flemming Kaspersen

Det ses tydeligt, at klubben har haft 3 perioder med toppræstationer. Den første varede fra 1929—31, og her var det udelukkende Rudy Carlsen, der stod for de helt store resultater. Næste højdepunkt strakte sig fra 1935—41 og omfattede 7 roere, og endelig begyndte i 1955 klubbens hidtil stærkeste periode, der foreløbig omfatter 6 roere.

Øresundsløbet: Malmø-København

At Rudy Carlsen var en stærk roer, ses alene af de placeringer, han opnåede ved danmarksmesterskaberne. Også i mange andre løb opnåede han fine resultater, der var med til at bringe Sønderstrands navn frem omtrent fra starten. Den længste kaproning, han forsøgte sig i, var Øresundsløbet i 1929 fra Malmø til København, hvori ca. en snes roere fra begge sider af Sundet deltog. Det blev en hård tårn i streng modsø, og mange måtte give op undervejs. Rudy Carlsen fik en 3. plads efter Villy Petersen fra Neptun, der den gang var det helt store navn i dansk kajakroning, og Sture Jentzsch fra Malmø.

Den næste periode blev indledt med London-fareren, Siegfried Andreasens smukke resultat i 1935 ved DM i Århus. Disse mesterskaber blev i øvrigt meget dramatiske med diskvalifikation og forsinkelser, så man til sidst måtte aflyse en del af stævnet og videreføre det 14 dage senere i Dragør.

I 1936 drog vi til DM i Odense med et ungt mandskab, ingen var over 20 år, men alligevel fik vi gode resultater med hjem. Ebert Carlsen vandt juniorløbet efter hård kamp med Benny Petersen fra Sundby, og i 10 km mesterskabet, hvori deltog 33 roere, opnåede jeg en 4. plads, hvilket kunne siges at være overraskende, idet jeg kun én gang før havde prøvet at ro 10 km.

Kai Krogh bliver danmarksmester

Året efter kom det helt store resultat, og sæsonen 1937 er vel næsteften sæsonen 1957 den bedste, vi har haft. Ved DM, som afholdtes i Dragør, startede et felt på 45 mand i 10 km løbet. Ruten gik ud om Nordre Røse fyr, blæsten var frisk og søen absolut ikke rolig. Triton, som havde sin første store sæson, var den klub vi frygtede mest. Harald Kristensen, Tritons bedste mand, kæntrade imidlertid i vendingen, og herefter var der ingen tvivl om, hvor mester-

Danmarksmestrene i enerkajak 1937: Knud Kristensen, Harald Kristensen (Triton), Sonja Nilsson (Sundby), Kai Krogh og Ebert Carlsen.

skaberne ville havne. Kai Krogh blev individuel mester, og da Ebert Carlsen blev nr. 5 og jeg nr. 7, vandt vi holdmesterskabet med 13 points, det bedste resultat, der indtil da var opnået ved DM for tremandshold.

Start til et toerløb i 1937. Knud Kristensen/Ebert Carlsen ses længst til højre.

For første gang prøvede klubben at være med i toerløb, hvilket bl. a. gav en placering som nr. 2 ved DM, og i det første Kronborg-løb stillede klubben med 4 mand, som alle gennemførte. Navnlig Jens Møllers præstation var bemærkelsesværdig; det var hans første sæson som kajakroer, så hans 3. plads blandt 18 startende var en meget stor overraskelse.

På landsholdet for første gang

I 1938 blev det bedste resultat den 2. plads, Jens og jeg opnåede i toerkajak, 10 km. Det førte til, at vi som de første fra Sønderstrand kom på landsholdet. Ved VM i Vaxholm startede vi blandt 19 toerkajakker, Sverige og Tyskland besatte de 4 første pladser; vi måtte nøjes med en placering som nr. 10.

Lilly Forsmann, som er den eneste af Sønderstrands piger, der er kommet på seniorlisten, var stærkt roende i begyndelsen af 1940'erne, hvor hun bl. a. vandt 3 københavns mesterskaber. Ved DM var det derimod vanskeligt at komme helt til tops i de år i konkurrence med så gode roere som Bodil Svendsen, Ruth Lange, Alice Jensen og Ciska Jeppesen.

Vore A-roere

Klubben har kun haft 2 kvindelige A-roere: Lilly Forsmann, som rykkede op i den fine klasse i 1940, og Elly Petersen, der allerede i 1936 nåede så vidt.

Rudy Carlsen var naturligvis den første af vore roere som kom op i klasse A. Han har i tidens løb fået følgeskab af ialt 10 af klubbens mandlige roere. I tidsrummet fra 1935—41 fik vi én ny A-roer hvert år i følgende rækkefølge: Siegfried Andreasen, Knud Kristensen, Kai Krogh, Jens Møller, Gustav Christiansen, Kristian Petersen og Willy Voermann. De sidste 3 A-roere er Vagn og Kaj Schmidt, som er fra i fjor, og endelig Preben Omdal, der ved at vinde B-løbet ved jub-stævnet 1957 rykkede op.

I »gamle dage« var der ikke nær så mange kaproninger som nu om stunder. Jeg husker for mit eget vedkommende, at jeg i alt kun havde 3 starter ved åbne

kaproninger, før jeg befandt mig i klasse A. Det begyndte med, at jeg i 1935 startede i klasse C, og ét løb her var nok, til at man blev rykket op i B-klassen, uanset placeringen. I 1936 roede jeg med i to B-løb med en anden- og en førsteplads som resultat, hvorefter det var slut med sekundaløbene. Jeg tror imidlertid, at det er en mere fornuftig ordning, vi har nu, hvor man har lejlighed til at starte i begynderklassen i en hel del løb sæsonen igennem, før oprykning finder sted.

Klubmesterskaberne

Uanset om vore roere har ligget i topklassen eller ej, er der hvert år blevet afholdt klubmesterskaber. På spindesiden var Agnes Lund Hansen vor første klubmester, og hendes efterfølgere var følgende: Elly Petersen, Else Jørgensen, Aase Hansen, Doris Sørensen, Lilly Forsmann, Bente Vedel (Schmidt), Ingelise Christensen og Tove Christensen. For herrerne vedkommende mener jeg, at Victor Larsen var den første klubmester, hvorefter kommer en række på 11 mand: Rudy Carlsen, Siegfried Andreasen, Aage Sørensen, Kai Krogh, Knud Kristensen, Jens Møller, Kristian Petersen, Preben Forup, Kaj Schmidt, Axel Jørgensen og Vagn Schmidt. Endvidere har der i de sidste år været afholdt mesterskaber for juniorer, hvor Inge Nielsen har vundet pigernes løb, medens drengenes løb er gået til Henning Olsen og Per Madsen.

Gøglerkajakken 1957

1. præmien tilfaldt
SØNDERSTRAND

*Præmien blev skænket til
hjælp til udgivelsen af dette
skrift*

KAI-AAGE	BESS
JET-OLE	DITTER
JONAS	JYTTE OLSSON
NIKOLAJ	PLYS

Hjemmelavede
Elite
Chokolader

H. C. ØRSTEDSVEJ 8

TELF. EVA 27 23

*En KS-hilsen
fra en god, men anonym ven,
med tak for jub-året, der svandt.*

.....

BLOMSTERFORRETNINGEN

»Amoza«

Mozartsvej 19 . VA 9271

En enkelt placering ved vore klubkaproninger uden for mestrenes rækker skal lige til slut fremdrages. Det er Roberts 3. plads i 6,6 km løbet i 1935, hvor han passerede både Kai Krogh og mig og vandt sin første — men ikke eneste — præmie, for året efter var der igen sølvtoj til ham, da han blev nr. 1 i et handicapløb. Også efter den tid har Robert indlagt sig berømmelse som konkurrence-roer, idet han i 1950 satte en hidtil uantastet rekord ved i et pålidelighedsløb til varden og retur at opnå tiden 3,59, kun ét sekund fra idealtiden.

Vender vi tilbage til vor indsats ved DM, viser det sig, at efter 1941 var det slut med de gode resultater for en meget lang årrække. Det betød ikke, at der ikke blev roet kaproning i klubben, men de store resultater udeblev. Vi fik nogle kredsmeesterskaber i disse år ved Kaj Schmidt og Bente Vedel (Schmidt), og selv slumpedede jeg til at blive udtaget til det københavnske byhold i 1948, på trods af at jeg faktisk siden 1938 ikke havde trænet noget videre, men først i 1955, da klubhusbyggeriet var afsluttet, kom den nye, store fremgang.

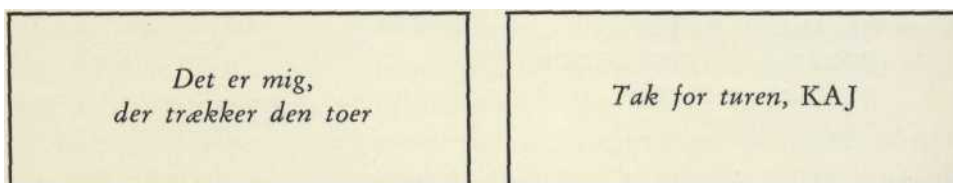
Rationel træning hele året

Jeg har haft den glæde at være træner for klubbens roere i disse sidste år, og aldrig har jeg haft en mere spændende, interessant og fornøjelig opgave. Navnlig efter at vi er gået i gang med at supplere sommerens roning med vintertræning i Valby Idrætspark, har det været muligt at lægge opbygningen af formen rigtig til rette, så de hårde krav, der stilles til roerne i konkurrencerne, ikke har virket nedbrydende, men kun animeret til at give træningen endnu en tand. Når det er sådan, at klubbens kaproere om foråret glæder sig til at skulle i gang med sommerens konkurrencer, og om efteråret med lige så stor glæde ser frem til, at vintertræningen skal påbegyndes, så fornemmes det, at det er den rigtige ende, vi har fået fat i.

Ved siden af træningen i Valby Idrætspark to hverdagsaftener om ugen er der tillige undertiden om søndagen orienteringsløb i skovene i Nordsjælland. I sæsonen 1956—57 blev vi i Københavns Kajak Kreds orienteringsløb kun nr. 3 i holdkonkurrencen, men i den ny sæson ser det ud til at gå bedre, idet vi i det første løb både vandt holdkonkurrencen og individuelt.

Storebror føler sig truet

På kaproningsbanen er det først og fremmest brødrene Kaj og Vagn Schmidt, der har skaffet sejre hjem til klubben. Det begyndte med, at Vagn i 1955 teg-

nede sig for klubbens første sejr i et åbent løb efter en pause på en halv snes år, og endvidere nåede han samme år tillige at vinde et B-løb og placere sig som nr. 5 ved DM i A-klassen, på trods af at han var C-roer.

Kaj, som ellers i mange år havde nøjedes med at være talentfuld, men doven, blev pludselig klar over, at nu skulle der bestilles noget, hvis han ville gøre sig håb om at hævde sin position som familiens stærke mand over for sin 10 år yngre brors angreb. I forsommeren 1956 mødtes de i klasse A på de korte distancer ved Skovhoveds stævne. Det blev til en 3. og 4. plads, og medens Kaj efter stævnet var i gang med at skælde Vagn hæder og ære fra for en formodet banekrydsning, modnedes den tanke hos mig, at vi nu igen i Sønderstrand måtte kunne klare os i toerroning, når vi nu havde fået to så jævnbrydige roere i topklassen. Der var ikke langt fra tanke til handling og ugen efter var træningen i toer i fuld gang. En dejlig tur — landsholdets rejse til Østrig og Tyskland — vinkede forude som en belønning for anstrengelserne, og med et københavns mesterskab og en førsteplads ved udtagelseskonkurrencen til landsholdet i Odense blev målet nået.

*Klubbens bedste
toerpar gennem
tiderne: Kaj og Vagn
Schmidt.*

3 sekunder fra en verdensrejse

Det blev til 2 hæderlige tredjepladser for Kaj og Vagn ved deres landskampdebut mod Østrig i Wien. Ugen efter mødte de Tysklands, Belgiens og Italiens bedste toerkajakker ved et løb i Vestberlin og blev her nr. 2 på 10 km, 9 sekunder efter vinderne, Miltenberger/Kleine, Tyskland, som for øvrigt begge senere på året startede i toerkajak ved de olympiske lege, hver med en ny partner, og her opnåede henholdsvis guld og sølv. Kaj og Vagns præstation bragte

dem i søgelyset med henblik på det danske hold til de olympiske lege, uden at de dog opnåede at blive udtaget, selv om træningen blev forceret — eller måske netop fordi træningen af det endnu urutinerede mandskab blev for hård, navnlig for Vagn, som på det tidspunkt endnu kun havde én kaproningssæson bag sig. Det var et udtagelsesløb i Södertälje ved Stockholm, der afgjorde sagen. 6 svenske toerkajaker kæmpede om pladserne på Sveriges olympiske hold, og desuden havde Sønderstrands toer fået lov til at være med, for at den danske olympiske komité kunne bedømme Kaj og Vagns styrke. De fik i finalen på 1000 m en femteplads, hvilket naturligvis ikke var nok til, at Kaj og Vagn kunne blive udtaget til OL. Opløbet imellem de 7 både havde imidlertid været meget hårdt. Kun 3 sekunder var Kaj og Vagn efter vinderne i mål, 3 sekunder hurtigere, og de havde opnået at komme med på drømmerejsen til Melbourne, der bl. a. ville have ført dem jorden rundt i flyvemaskine. Så må jeg blive ved 4 år endnu, var Kajs kommentar, så jeg sammen med Vagn til 1960 kan komme til de olympiske lege i Rom.

Forinden dette udtagelsesløb, som fandt sted i slutningen af september, havde Kaj og Vagn i sommerens løb opnået en række pæne resultater ved stævnerne i Danmark. Ved Københavnsregattaen på Bagsværd Sø, som havde stor udenlandsk deltagelse, havde de vundet begge toerløbene, og 2 danmarksmesterskaber hjemførte de — de første til Sønderstrand efter 19 års pause. Preben Omdal, som startede i begynderklassen, vandt også en hel del løb, og tillige viste Ingelise Christensen talent, bl. a. ved at blive nr. 2 ved DM i juniorløbet.

Fine præmier i fødselsdagsløbene

På Sønderstrands fødselsdag d. 20. juni kæmpede damerne i 1956 i en handicaprone for første gang om en smuk vandre-præmie, en miniatюреkajak i rent sølv, udført af Finn Ulrichsen, og skænket til klubben af Finn og Karna Ulrichsen samt Anker Hansen. Vinder i 1956 blev Bente Vedel, medens det i år var Jytte Olsson, der hjemførte sejrpris. Allerede siden 1955 har herrene haft et lignende fødselsdagsløb, hvor der kæmpes om en negerskulptur af teaktræ, som Ole Vedel har udsat. Denne præmie beror nu hos Flemming Kaspersen, efter at Preben Omdal i 1955 og 1956 havde lagt beslag på den.

Flyvende start på sæsonen 1957

Som tidligere nævnt har sommersæsonen 1957 været klubbens bedste, hvad kaproningsresultater angår.

Takket være vintertræningen fik vi en flyvende start.

Matchen mod Halmstad d. 18. maj blev klaret, på trods af at vi måtte undvære Kaj, og søndagen efter var Vagn og Bjarne i Odense og fik 4 førstepladser med hjem, hvoraf navnlig Vagns sejr på 1000 m, 6 sekunder foran olympiadedeltageren Villy Christiansen, var bemærkelsesværdig. Efter denne stærke begyndelse frygtede vi naturligvis, at der senere ville komme et

Fyns Kajak Kreds formand, Helmuth Kærgård, overrækker Vagn Schmidt Albanikanden efter hans sejr på 1000 m ved Odensestævnet. (Maj)

bagslag, og at forårets gode resultater blot skyldtes, at vi var kommet tidligere i gang end andre, men det viste sig heldigvis ikke at være tilfældet, tværtimod var grundlaget så godt, at mange andre fine resultater fulgte efter. Ganske vist kunne Vagn ikke til stadighed holde Villy Christiansen bag ved sig på 1000 m, men han blev dog aldrig distanceret med mere end brøkdele af et sekund, og på de lange distancer var han ganske afgjort Danmarks bedste kajakroer i 1957. Også for Bjarne vedkommende viste det sig, at det ikke var tilfældigt, at han kom hjem fra Odense med sejre i C-klassen. Som han var begyndt, således fortsatte han. Han vandt alle de begynderløb, hvori han startede, på nær et eneste, hvor han blev slået med 3/10 sekund. Det gav ialt 13 sejre og 1 andenplads til Bjarne i C-løbene i sæsonens løb, en flot begyndelse på en kaproningskarriere, som tillige i sæsonens løb bragte Bjarne et dansk mesterskab i stafetløb og en 3.-plads i toerkajak sammen med Kaj ved det internationale stævne på Bagsværd sø.

Sejr til Flemming i hans første løb

Ugen før pinse deltog klubben med 6 mand i det 30 km lange Suså-løb. Alle vore roere gennemførte det krævende løb, som både bød på høje bølger i Tystrup-Bavelse sø, »wildwasser« ved Holløse mølle, og et sejt slid på lange strækninger med lavt vand. Vagn vandt løbet, Bjarne blev nr. 7, jeg kom selv på 9.-pladsen og umiddelbart efter fulgte Preben Omdal, Flemming Kaspersen og Per Madsen. Flemmings placering gav ham tillige sejren i juniorklassen.

Både han og Per — sædvanligvis kaldet Plys — roede et fint løb og fortjener en særlig omtale ikke alene for den sejhed, de viste ved at gennemføre Suså-løbet, der var deres første løb i en åben konkurrence, men i det hele taget

for den enestående flid, de har agt for dagen i deres første sæson som kajakroere. Det er nemlig således, hvor utroligt det end lyder, at Flemming og Plys først blev medlemmer af klubben i efteråret 1956. De deltog i vintertræningen i Valby Idrætspark og begyndte at ro efter nytår. Det var hård kost derefter at debutere allerede i maj måned, og så endda i Suså-løbet, men gutterne kunne stå for det. Allerede søndagen før havde Plys placeret sig foran Bjarne på den korte distance ved matchen i Halmstad, senere på sæsonen vandt Flemming juniorløbet ved Kastrup Fremme stævnet, og endelig var Plys med på klubbens sejrende stafethold ved danmarksmesterskaberne. Foruden disse resultater i enerkajak er de sammen i toerkajak i juniorklassen blevet københavns-mestre på 500 m og danske mestre på 500 og 5.000 m, i sandhed flot i betragtning af, at det er første år, de ror kajak.

Det skal ikke skjules, at navnlig disse gode resultater i begynder- og junior-klasserne har glædet mig meget og er medvirkende til, at jeg, hvis jeg overhovedet formår at skaffe tid til det, vil fortsætte som træner for klubben endnu i nogle år, hvis man fortsat mener at have brug for min assistance.

Kaj og Vagn starter igen i toer

Ved københavns-mesterskaberne i juni måned så vi for første gang i 1957 Kaj i konkurrence, og det blev til et mesterskab i ener over 500 m og desuden alle 3 mesterskaber i toer sammen med Vagn, der for sin part i ener tog sig af 1000 og 10.000 m distancerne. I alt vandt vi 11 løb ved dette stævne, deriblandt toerløbet i klasse B ved Bjarne Nielsen/Peter Tommerup. Det næste stævne var jub-stævnet, der er omtalt andetsteds, og derefter fulgte Kastrup Fremme stævnet, igen med pæne placeringer i toppen af resultatlisten, og Københavns Regattaen på Bagsværd sø, hvor Kaj — som i 1957 på grund af byggeri havde vanskeligt ved fuldt ud at koncentrere sig om opgaverne som konkurrenceroer — igen var med og overraskede os ved at have så meget af formen i behold, at han sammen med Vagn kunne klare en førsteplads i toerkajak, 1000 m, foran de 2 polske landsholdsmandskaber Zielinski/Broniewitz og Skwarski/Gorski. 10 km løbet i enerkajak vandt Vagn foran nordmænd, svenskere, polakkere og tyskere, på trods af at han gik forkert om en bøje ved næstsidste vending, hvorved han mistede en del terræn, før han fik gjort fejlen god igen.

O. V.

Rock-undervisning gives
PER MADSEN

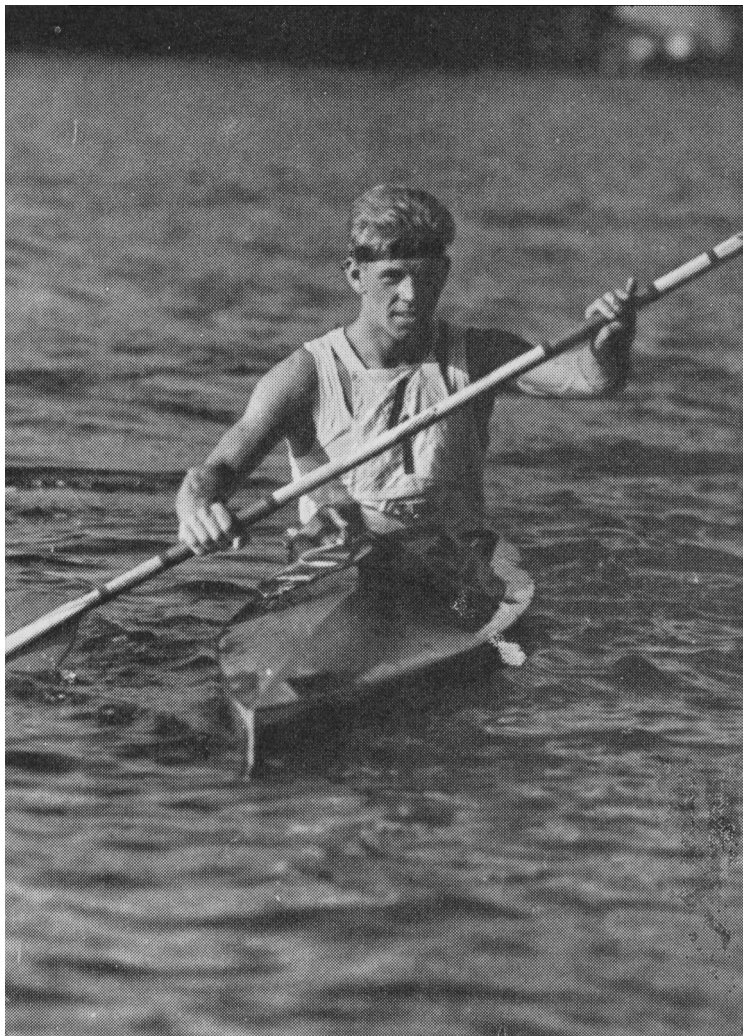

Fem glade danmarksmestre sammen med deres træner foran Niels Ebbesens statue på torvet i Randers efter VM 1957. Forrest: Flemming Kaspersen, Knud Kristensen og Per (Plys) Madsen. Bagved: Bjarne Nielsen, Vagn Schmidt og Kaj Schmidt.

Mange danmarksmesterskaber til Sønderstrand

Ved danmarksmesterskaberne i Randers d. 10. og 11. august gik alt så godt for os, at man næsten måtte knibe sig i armen for at overbevise sig om, at det ikke var løgn. 4 mesterskaber til Vagn, 3 mesterskaber til Kaj, lige så mange til Plys, 2 til Flemming og 1 til Bjarne var høsten i denne week-end. Med størst glæde husker jeg stafetløbet. Det var første gang, klubben stillede med hold til dette mesterskab, og vi fik netop det vejr og den bane vi ønskede os. Der var en ret kraftig sidemodvind på 2. og 4. stræk, hvilket passede til vore 2 stærkeste folk, Kaj og Vagn, medens Bjarne og Plys fik medvindsstrækningerne. Tillige fik vi ved lodtrækningen den bane, der lå bedst i læ. Vi var således på alle punkter usædvanligt heldige, men en anden ting er, at det er min opfattelse, at vi under alle omstændigheder ville have vundet stafetløbet, så stærkt vore folk var roende netop den dag. Nu gik vi i mål 3 sekunder før Sundby, der igen var 17 sekunder før Odense, medens Silkeborg og Middelfart besatte de næste pladser.

Året 1957 var præget af Vagns usædvanlig stærke indsats. Han var impliceret i alle de seniormesterskaber, vi vandt ved DM, og den flid og lyst, han har vist ved træningen, har været et godt eksempel for klubbens øvrige medlemmer. Foruden at deltage i de allerede nævnte danske stævner, har han startet adskillige gange i udlandet, og altid har han repræsenteret klubben på bedste måde.

Vagn Schmidt i Grünau efter sejren i 10 km løbet.

Bag jerntæppet

I begyndelsen af juli rejste han sammen med Villy Christiansen til et stævne i Østberlin, som blev afviklet på de baner i Grünau, der i 1936 blev brugt ved de olympiske lege. Her vandt Vagn 10 km løbet om lørdagen, og om søndagen startede han sammen med Villy i toerkajak. Jeg var leder af denne tur, der var den første, danske kajakroere foretog bag jerntæppet, og havde oprindeligt regnet med at få Andreas Lind, der er Villys toermakker, og Kaj Schmidt med til Berlin. Men da begge så sig nødsaget til at sige fra, forsøgte vi i stedet dette eksperiment med Vagn og Villy. Før toerløbene startede Villy om søndagen i enerkajak på de korte distancer og vandt begge løb, medens Vagn havde

det hårde 10 km løb fra lørdag aften i kroppen, men på trods af dette blev det alligevel i toerløbene til en klar førsteplads på 1000 m og en andenplads på 500 m, hvor den danske båd blot blev slået med 1/10 sekund. I stævnet deltog foruden Danmark og Østtyskland tillige Sverige og Czekoslovakiet, og selv om vort »hold« kun var på 2 mand, blev Danmark

Østtyskerne (tv.) lykønsker Vagn Schmidt og Villy Christiansen til sejren i deres debutløb som toerpar. (Juli 1957).

alligevel bedste nation. Samtidig betød de resultater, der blev opnået i toerkajak, at man herhjemme fik åbnet øjnene for de muligheder, der kan ligge i at sætte to dygtige enerroere sammen i toer, hvis blot deres stil ikke afviger alt for meget fra hinanden, muligheder, som med held er udnyttet i andre lande, men herhjemme ofte er blevet overset.

I Berlin var det bagende varmt - over 50° i solen - så forståeligt nok kunne vi ikke modstå at tage en dukkert i det ellers ikke særligt indbydende vand. For Vagn medførte det, at han fik en øreinfektion, hvilket prægede hans indsats ved de nordiske mesterskaber, som blev afholdt i slutningen af juli i Tavastehus i Finland, men dog nåede han på 1000 m at placere sig som nr. 3.

Vagn vinder sølv ved EM

En måneds tid senere var der europamesterskaber i Gent i Belgien, og da Kaj igen måtte sige fra på grund af manglende tid, blev det til, at Vagn og Villy skulle ro sammen i toer på 1000 m distancen. Umiddelbart forinden finalen i dette løb havde Villy klaret en 3. plads i enerkajak, medens Vagn derimod kunne stille helt frisk op, idet hans 10 km løb i ener først skulle ros dagen efter. 9 mandskaber var med i finalen, og mest ventede man sig af den russiske og den ungarske båd, som ved samme stævne blev europamestre på henholdsvis 10.000 og 500 m. Vesttyskerne Briel/Ackers dannede også et meget stærkt par. I enerkajak tegnede de sig for en dobbeltsejr, og også dette toerløb blev deres. Men på de følgende pladser skete noget, der fuldstændig væltede alle eksperters beregninger. I et fantastisk hårdt opløb piskede Vagn og Villy deres båd foran Rusland og Ungarn og sikrede sølvmedaljerne til Danmark. Vore roere var naturligvis helt udpumpet efter denne præstation, og Vagn erklærede bagefter, at han aldrig før havde roet så stærkt, i den grad givet alt, hvad han havde i sig, som i dette løb. Dagen efter var der derimod ikke meget kraft i hans roning, da han startede på 10 km, og han måtte nøjes med en plads som nr. 10 af 17 startende.

Senere på året deltog en hel del af vore roere i Malmöhorn-stævnet. Samme dag blev der afholdt Kronborg-løb i Danmark, hvortil vi havde glædet os længe og havde regnet med at stille en 6—7 mand, men desværre er det jo ikke muligt

at være to steder på én gang. Nu vandt Vagn hovedløbet i Malmö foran sidste års vinder, Bengt Lingfors, og fik dermed en aktie i vandrepræmien Malmöhorn II. Bjarne var også med i dette løb og fik en 8. plads, en fin præstation i det skrappe felt.

Stjal billedet fra svenskerne

Årets sidste udenlandsrejse gik til Poznan i Polen, hvor vi havde glædet os til at møde alle de skrappe svenskere, som vi havde fået at vide ville komme derned, samtidig med at vi skulle genopfriske bekendtskabet med de polske roere, der havde været med ved Københavnsregattaen. Desværre viste det sig, at Sverige og Polen skulle møde hinanden i en landskamp, og fra svensk side forlangte man — i øvrigt forståeligt nok — at kun landskampens deltagere måtte starte i disse løb. Det var en skuffelse for de danske roere, som imidlertid blev bortvejret, da det lykkedes at gennemføre den slagplan, som man derefter lagde. Hvilken plan — jo, ganske simpelt at ro stærkere end de svenske og polske landsholdkæmpere. Både på 10 km og 1000 m opnåede Vagn bedre tider, end der blev præsteret i landskampen, og det på trods af, at han i 1000 m løbet endda blev slået med en halv bådlængde af dansk kajaksports nye og meget lovende talent, Erling Jessen fra Kolding. På 10 km roede Vagn 5 sekunder hurtigere end Stig Andersson, der endda havde haft Åke Ljung med til at trække i sit løb. I 1000 m løbet satte svenskerne friske folk ind mod polakkerne, og løbet blev vundet af selveste Gert Fredriksson. Alligevel roede Vagn og Erling henholdsvis 3 og 4 sekunder hurtigere. Dermed er ikke sagt, at Gert havde måttet bøje sig, hvis han havde mødt danskerne, men hans tid i landskampen var dog opnået i et løb, hvor en anden god svensker og to polske roere forgæves forsøgte at få Gerts skalp.

Efter denne succes forsøgte Vagn og Erling sig tillige i toerkajak over 1000 m. Sønderstrands toer, »Prince«, som allerede har skaffet klubben så mange gode placeringer, blev rigget til med halvhøjt sæde og fodremme, så Erling

Byens Kliché Anstalt

Telf. BElla 5666

FREDERIKSSUNDSVEJ 269

kunne befinde sig godt i den. Også med denne makker - den tredje i sæsonens løb - klarede Vagn sig fint. Ved mållinien var danskerne mere end 60 m foran det øvrige felt, som talte såvel tyske som polske både, der kæmpede en hård kamp om andenplads. 13 sekunder var Vagn og Erling foran nr. 2. De øvrige 8 både gik i mål med 4 sekunders afstand fra nr. 2 til nr. 9.

Vagn Schmidt og Erling Jessen får medaljer for deres førsteplads i toerkajak i Poznan.

Selv da vi i overmod meldte os til stafetløbet, gik det godt, Vi, det vil i denne forbindelse sige, Vagn, Erling, Arne Høyer fra Struer, der ved stævnet opnåede en andenplads på 500 m og en tredjeplads på 1000 m, samt holdlederen, og holdlederen, ja, det var mig, som man fik overtalt til denne spøg. De 3 andre roede, alt hvad remmer og tøj kunne holde, og jeg sørgede for, at der blev spænding om udfaldet. I *dette* løb kunne danskerne ikke hamle op med de tider, der blev opnået i landskampen, men sejren blev dog bjerget hjem af det »forstærkede Sønderstrandhold« i kamp med 3 polske og et tysk hold. Næste dag havde vi den fornøjelse at se, at vi i bogstavelig forstand havde »stjålet billedet« fra de øvrige deltagere på forsiden af aviserne, hvor man kunne se Vagn og Erling efter deres flotte løb, medens man derimod ikke så noget til de polske og tyske roere eller det store svenske hold på ialt 23 mand, hvoraf en hel del verdensmestre.

Mange vandrepokaler at forsvare

At Vagn er den bedste konkurrenceroer, Sønderstrand har haft, er efter denne sæson hævet over enhver tvivl. 10 af klubbens 16 jættemærkepoints har han scoret, og hvad præmier angår, er det efterhånden en anelig samling, der pryder hans hjem. Albanikanden, Odense bys pokal, Næstved Discontobanks Suså pokal, Kastrup Fremme pokalen og Malmöhorn II er navnene på nogle af de vandrepokaler, han for tiden er i besiddelse af. Det forpligter at have aktier i disse pokaler, for det skulle jo helst ikke kun være for et enkelt år, at præmierne bliver opbevaret af Vagn. Men efter den flid at dømme, som han udviser ved træningen, er der ikke grund til at tro, at formen bliver ringere til næste år, navnlig ikke, hvis Kaj får tid til at gøre noget mere ved træningen, så de to brødre i fællesskab kan hjælpe hinanden frem.

Talentfuld ungdom

Foruden disse to samt Bjarne, Preben, Plys og Flemming har klubben også andre gode roere. Peter Tommerup, der er kommet hertil fra Næstved, hører vi nok ikke så meget til de første par år, da hans studier ikke tillader ham at træne så meget, som det er nødvendigt, men Leif Andersen og hans bror Kai-Aage, samt den kun 15 årige Henning Olsen venter vi os meget af i de kommende år. Allerede i 1957 har Leif opnået gode resultater, bl. a. et par 3. pladser i klasse C, ligesom han ved klubmesterskaberne fik nogle fine 3. pladser.

Damernes klubmesterskab blev i 1957 vundet af Ingelise Christensen på 500 m, medens hendes lillesøster, 15 årige Tove, vandt 5 km. Ingelise har endnu ikke indfriet de store løfter, hun gav i 1956, men måske (og forhåbentlig) går det med hende og Tove

Men efter sejren er både glæden og tørsten stor.

Der er nerver på hos Vagn Schmidt før et hårdt løb.

som med Kaj og Vagn, at den store først bliver rigtig flittig, når den lille bliver for pågående. Og uden træning vil Ingelise i det lange løb ikke kunne hamle op med Tove, for hun *vil* frem.

Der er således talenter nok at bygge fremtiden på. Vi er glade over, at det ikke alene går godt i øjeblikket, men også ser ud til, at vi fremover vil klare os godt. Hvem vi er — ja, det er hver og én, som er medlem af klubben i dag. Selv om det langt fra er alle, der dyrker kaproning, så er interessen for denne gren af klubbens virksomhed til stede hos ethvert af klubbens medlemmer, og den støtte, konkurrence-roerne herved får, er af meget stor værdi, ikke alene for vore kaproere, men også for sammenholdet inden for klubben.

MEDLEMSLISTE

PASSIVE MEDLEMMER

	Indmeldt		Indmeldt
<i>Isa Kristensen</i>	1946	<i>Valborg Schmidt</i>	1955
<i>Jens Moller Kristensen</i> . . .	1946	<i>Niels Jørgen Thomsen</i>	1955
<i>Kai Meyer</i>	1946	<i>Bjarne Andersen</i>	1955
<i>Tommy Watson Hansen</i> . . .	1949	<i>Finn Ulrichsen</i>	1956
<i>Helmer Omdal</i>	1949	<i>Svend Jensen</i>	1955
<i>Kai Krogh</i>	1950	<i>Arne Edertsen</i>	1956
<i>Inge Watson Hansen</i>	1952	<i>Karna Ulrichsen</i>	1956
<i>Bente Jørgensen</i>	1953	<i>H. C. Olsen</i>	1956
<i>Erik Stargaard</i>	1954	<i>Ole Larsen</i>	1956
<i>Sonja Pedersen</i>	1955	<i>Carl Jørgensen</i>	1956
<i>Johs. Witzansky</i>	1955	<i>Laurits Andersen</i>	1956
<i>Kirsten Omdal</i>	1955	<i>Inge Andersen</i>	1957
<i>Sanne Sørensen</i>	1955	<i>Henrik Dybig</i>	1957
<i>Bent Sørensen</i>	1955	<i>Børge Christensen</i>	1957
<i>Christa Jørgensen</i>	1955	<i>Inger Madsen</i>	1957
<i>Leif Jørgensen</i>	1955	<i>Sven Andreassen</i>	1957
<i>Henning Holmstrøm</i>	1955	<i>Per Vedel</i>	1957

Sa' I STENFISKER ?

BENTE VEDEL
Tøsedrenge afrettes

AKTIVE MEDLEMMER

	Indmeldt		Indmeldt
<i>Knud Kristensen</i>	1933	<i>Asmus Pedersen</i>	1955
<i>Robert Kristensen</i>	1934	<i>Leif Andersen</i>	1955
<i>Ernst Forsmann</i>	1937	<i>Ole Dahl</i>	1955
<i>Eigil Thomsen</i>	1940	<i>Birgit Pedersen</i>	1955
<i>Axel Jørgensen</i>	1946	<i>Poul Madsen</i>	1956
<i>Kaj Schmidt</i>	1946	<i>Nora Hansen</i>	1956
<i>Bente Vedel</i>	1947	<i>Tove Larsen</i>	1956
<i>Anker Hansen</i>	1949	<i>Jytte Olsson</i>	1956
<i>Vagn Schmidt</i>	1951	<i>Bjarne Nielsen</i>	1956
<i>Preben Omdal</i>	1953	<i>Johannes Handberg</i>	1956
<i>Ole Vedel</i>	1954	<i>Peter Tommerup</i>	1956
<i>Tommy Westergaard</i>	1955	<i>Flemming Kaspersen</i>	1956
<i>Ingelise Christensen</i>	1955	<i>Per Madsen</i>	1956
<i>Henning Olsen</i>	1955	<i>Henning Andersen</i>	1957
<i>John Wilsbech</i>	1955	<i>Kai-Aage Andersen</i>	1957
<i>Ivan Sørensen</i>	1955	<i>Jørgen Johansen</i>	1957
<i>Theo Bjerg</i>	1955	<i>Birthe Thomsen</i>	1957
<i>Inge Nielsen</i>	1955	<i>Tove Christensen</i>	1957
<i>Inge Olsen</i>	1955		

ORBIS

JØRGEN JOHANSEN

Badesæsonen åbnet 13. januar 1957

DET ER LETTERE...

at få en **KAJAK**, når man hver måned sætter
et beløb ind på sin **BANKBOGSKONTO** i
HANDELSBANKEN

— Tal med **HANDELSBANKEN** om penge-
spørgsmål, som generation efter generation før
Dem har gjort det

HANDELSBANKEN

SYDHAVNS AFDELING - BORGBJERGSVEJ 17 - TELEFON EVA 53 92

HAMMELSTRUPVEJ AFD. - HAMMELSTRUPVEJ 8 - TELEFON 30 23 22

— *den moderne bank med de gode traditioner...*